

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ
(Δ.Ο.Υ.).....

ΕΝΩΠΙΟΝ
ΤΟΥ ΜΟΝΟΜΕΛΟΥΣ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

ΕΚΘΕΣΗ ΑΠΟΨΕΩΝ

του Προϊσταμένου της Δημόσιας Οικονομικής Υπηρεσίας, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 129 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (ν.2717/1999).

ΕΠΙ

Της από (αριθμός καταθ.....) προσφυγής του/της
..... Δικαστικού/Δικαστικής Λειτουργού-

Εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου Σας, η ως άνω προσφυγή, με την οποία ζητείται η ακύρωση της (τεκμαιρόμενης) αρνητικής μου απάντησης επί αιτήσεως του/της ανωτέρω, με αίτημα την ανάκληση των φορολογικών δηλώσεων οικονομικών ετών

....., έτσι ώστε αυτός/αυτή να τύχει α) της φορολογικής απαλλαγής που απολαμβάνουν οι Βουλευτές, κατά τα κατωτέρω λεπτομερώς αναπτυσσόμενα και β) πλήρους απαλλαγής από της υποχρέωσης καταβολής της έκτακτης εισφοράς αλληλεγγύης για την καταπολέμηση της ανεργίας, που οφείλουν να καταβάλλουν οι απασχολούμενοι στο Δημόσιο, ΝΠΔΔ κλπ., κατά το άρθρο 38 παρ. 2 εδ. α΄ του ν. 3986/2011. Της ως άνω προσφυγής αιτούμεθα την απόρριψη για τους παρακάτω ορθούς, νόμιμους και βάσιμους λόγους:

Α. ΕΝΣΤΑΣΗ ΕΛΛΕΙΨΕΩΣ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑΣ ΤΩΝ ΤΑΚΤΙΚΩΝ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Με το από 6-4-2011 ψήφισμα της Ζ΄ Αναθεωρητικής Βουλής των Ελλήνων, υπό τον τίτλο «Ψήφιση, δημοσίευση και θέση σε ισχύ των αναθεωρημένων διατάξεων του Συντάγματος» (Φ.Ε.Κ. Α΄ 87/17-4-2001), αντικαταστάθηκε η παράγραφος 2 του άρθρου 88 του Συντάγματος ως εξής: *“Οι αποδοχές των δικαστικών λειτουργών είναι ανάλογες με το λειτούργημά τους. Τα σχετικά με τη βαθμολογική και μισθολογική τους εξέλιξη και με την κατάστασή τους γενικά καθορίζονται με ειδικούς νόμους. Κατά παρέκκλιση από τα άρθρα 94, 95 και 98, διαφορές σχετικά με τις κάθε είδους αποδοχές και τις συντάξεις των δικαστικών λειτουργών και εφόσον η επίλυση των σχετικών νομικών ζητημάτων μπορεί να επηρεάσει τη μισθολογική, συνταξιοδοτική ή φορολογική κατάσταση ευρύτερου κύκλου προσώπων, εκδικάζονται από το ειδικό δικαστήριο του άρθρου 99. Το δικαστήριο στις περιπτώσεις αυτές συγκροτείται με τη συμμετοχή ενός επιπλέον τακτικού καθηγητή και ενός επιπλέον δικηγόρου, όπως νόμος ορίζει. Νόμος ορίζει τα σχετικά με τη συνέχιση εκκρεμών δικών”*. Σε εκτέλεση της τελευταίας αυτής διατάξεως εκδόθηκε ο ν. 3038/2002 (Α΄ 180), στο Κεφάλαιο Α΄ του οποίου (άρθρα 1-13) ρυθμίζονται τα θέματα της συγκροτήσεως και της δικαιοδοσίας του ανωτέρω Ειδικού Δικαστηρίου, της διαδικασίας ενώπιον αυτού και της ισχύος και των συνεπειών των αποφάσεών του. Ειδικότερα, στο μεν άρθρο 4 του νόμου αυτού ορίζεται ότι: *“Στο Ειδικό Δικαστήριο που προβλέπεται με το άρθρο 88 § 2 του Συντάγματος υπάγονται οι διαφορές που αναφέρονται σε κάθε είδους αποδοχές και συντάξεις των δικαστικών λειτουργών και του κύριου προσωπικού του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, εφόσον η επίλυση των σχετικών νομικών ζητημάτων μπορεί να επηρεάσει τη μισθολογική, συνταξιοδοτική ή φορολογική κατάσταση ευρύτερου κύκλου προσώπων”*, στο δε άρθρο 5 ορίζεται ότι: *“1. Το Ειδικό Δικαστήριο, εάν κρίνει ότι δεν έχει δικαιοδοσία, παραπέμπει την υπόθεση στο αρμόδιο τακτικό διοικητικό δικαστήριο ή το Ελεγκτικό Συνέδριο. Η παραπεμπτική απόφαση είναι δεσμευτική για το δικαστήριο στο οποίο γίνεται η παραπομπή. 2. Το τακτικό διοικητικό δικαστήριο ή το Ελεγκτικό Συνέδριο, εάν κρίνει ότι στη διαφορά που έχει εισαχθεί απευθείας σε αυτό ανακύπτουν νομικά ζητήματα, η επίλυση των οποίων μπορεί να επηρεάσει τη μισθολογική, συνταξιοδοτική ή φορολογική κατάσταση ευρύτερου κύκλου προσώπων, παραπέμπει τη διαφορά αυτή στο Ειδικό Δικαστήριο. Το τακτικό διοικητικό δικαστήριο ή το Ελεγκτικό Συνέδριο κρίνει το ζήτημα της παραπομπής σε κάθε στάση της δίκης και σε κάθε βαθμό δικαιοδοσίας. Η παραπεμπτική απόφαση, όταν καταστεί αμετάκλητη, είναι δεσμευτική για το ειδικό δικαστήριο”*. Τέλος, στο άρθρο 13 του ίδιου νόμου ορίζεται ότι: *“Οι διατάξεις του Κεφαλαίου Α΄ του νόμου αυτού εφαρμόζονται στα ένδικα βοηθήματα που ασκούνται μετά την έναρξη της ισχύος του”*.

Όπως έχει κριθεί σχετικώς, κατά την έννοια της ως άνω διατάξεως της παρ. 2 του άρθρου 88 του Συντάγματος, με την οποία θεσπίζεται παρέκκλιση από τη διαδικασία και τους

κανόνες εκδικάσεως των προβλεπομένων από τα άρθρα 94, 95 και 98 αυτού διαφορών, που αφορούν σε όλους ανεξαιρέτως τους Έλληνες, και η οποία, ως διάταξη εξαιρετικού δικαίου, είναι στενά ερμηνευτέα, στην δικαιοδοσία του Ειδικού Δικαστηρίου του άρθρου 88 του Συντάγματος με διευρυμένη σύνθεση υπάγονται οι σχετικές με κάθε είδους αποδοχές και συντάξεις των δικαστικών λειτουργών διαφορές, οι οποίες εισάγονται σ' αυτό με ένδικα βοηθήματα ασκούμενα μετά την έναρξη της ισχύος του ανωτέρω νόμου (7.8.2002), υπό την προϋπόθεση ότι η επίλυση των οικείων νομικών ζητημάτων μπορεί να επηρεάσει τη μισθολογική, συνταξιοδοτική ή φορολογική κατάσταση ευρύτερου κύκλου προσώπων. Η επίλυση διαφορών ευρύτερου κύκλου προσώπων έχει την έννοια ότι στο Ειδικό Δικαστήριο υπάγονται, μόνον, εκείνες οι διαφορές, οι οποίες μπορεί να επηρεάσουν τη μισθολογική, συνταξιοδοτική ή φορολογική κατάσταση μεγάλου αριθμού δικαστικών λειτουργών, όταν δηλαδή, προκύπτει ζήτημα επεκτατικής εφαρμογής ευνοϊκών διατάξεων που αφορούν σε μεγάλο κύκλο προσώπων, πρόκειται δηλαδή για «συλλογικές» και όχι ατομικές διαφορές ή υποθέσεις που αφορούν σε περιορισμένο αριθμό προσώπων. Η χρήση, άλλωστε, συγκριτικού βαθμού από τις ερμηνευόμενες διατάξεις για τον προσδιορισμό του κύκλου των προσώπων, τις διαφορές των οποίων επιλύει το Ειδικό Δικαστήριο, χαρακτηρίζει και τη βούληση του νομοθέτη να αποκλείσει από τη ρύθμιση αυτή ατομικές υποθέσεις ή υποθέσεις που αφορούν σε περιορισμένο αριθμό προσώπων και οι οποίες δεν συνιστούν «συλλογικές» διαφορές (βλ. 18-19/2006, 43/2007, 170/2008, 14/2009, 145/2009 αποφάσεις Ειδικού Δικαστηρίου άρθρου 88 παρ. 2 του Συντάγματος, πρβλ. ΣτΕ 3625/2012, 4341/2012, 4415/2011 κ.ά).

Ενόψει των προαναφερθέντων και του γεγονότος ότι το αντικείμενο της παρούσας προσφυγής αναφέρεται στο μισθολογικό καθεστώς του δικαστικού κλάδου ως συνόλου, ενώ έχουν, ήδη, κατατεθεί χιλιάδες αντίστοιχων προσφυγών, ομοίου περιεχομένου, συνάγεται σαφώς ότι η υπό κρίση διαφορά ενδιαφέρει ευρύτερο κύκλο προσώπων. Κατά συνέπεια, αποκλειστικώς αρμόδιο προς επίλυση της διαφοράς αυτής είναι το Ειδικό Δικαστήριο του άρθρου 88 του Συντάγματος και όχι τα τακτικά Διοικητικά Δικαστήρια, ενώπιον των οποίων εισάγεται αυτή, με αποτέλεσμα η παρούσα προσφυγή να ασκείται απαραδέκτως ενώπιον αυτών.

Για τον λόγο, δε, αυτόν η υπό κρίση προσφυγή πρέπει να παραπεμφθεί προς συζήτηση ενώπιον του Ειδικού Δικαστηρίου του άρθρου 88 παρ. 2 του Συντάγματος.

Στην αδόκητη περίπτωση που το Δικαστήριό Σας, παρά τα ήδη βασίμως προβληθέντα, κρίνει ότι κέκτηται τη δικαιοδοσία επί της υπό κρίση προσφυγής, επισημαίνονται τα ακόλουθα νόμιμα, βάσιμα και αληθή προς απόρριψή της:

B. ΑΟΡΙΣΤΙΑ ΤΗΣ ΥΠΟ ΚΡΙΣΗ ΠΡΟΣΦΥΓΗΣ

Κατ' αρχάς, Η υπό κρίση προσφυγή πρέπει, να απορριφθεί ως αόριστη και ανεπίδεκτη δικαστικής εκτιμήσεως. Και τούτο, διότι στις διατάξεις του άρθρου 45 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (ν.2717/1999) ορίζεται ότι: «*1. Το δικόγραφο, εκτός από τα στοιχεία που απαιτούν ειδικότερες διατάξεις, πρέπει να προσδιορίζει σαφώς το είδος και το αντικείμενό του...*», στις διατάξεις του άρθρου 46 του ίδιου Κώδικα ότι: «*Δικόγραφο που δεν περιέχει τα προβλεπόμενα από τις παρ.1 και 5 του προηγούμενου άρθρου στοιχεία είναι άκυρο, εκτός αν αυτά προκύπτουν από την εκτίμηση του όλου περιεχομένου του*» και στις διατάξεις του άρθρου

68 ότι: «Το δικόγραφο της προσφυγής, εκτός από τα στοιχεία που προβλέπουν οι διατάξεις του άρθρου 45, πρέπει ακόμη: α) ...β) να περιέχει σαφώς καθορισμένο αίτημα».

Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, τόσο, στην ένδικη αίτηση ανακλήσεως όσο και στην υπό κρίση προσφυγή, οι προβαλλόμενοι λόγοι και το αίτημα περί επιστροφής αχρεωστήτως καταβληθέντος φόρου αναπτύσσονται κατά τρόπο γενικόλογο, ασαφή και αόριστο, γεγονός που καθιστά το υπό κρίση ένδικο βοήθημα ανεπίδεκτο δικαστικής εκτίμησης και, ως εκ τούτου, σαφώς απορριπτέο.

Περαιτέρω, ναι μεν γίνεται δεκτό, ότι, από τις διατάξεις των άρθρων 26, 87 § 1 και 88 § 2 του Συντάγματος, δεν επιτρέπεται η χορήγηση αποδοχών σε κατηγορίες εργαζομένων ή λειτουργών του δημοσίου τομέα με την εφαρμογή πρόσθετων ευεργετικών ρυθμίσεων, χωρίς ταυτόχρονη εφαρμογή αυτών στους δικαστικούς λειτουργούς, επισημαίνεται, όμως, ότι η παραδοχή αυτή τελεί υπό την αυστηρή προϋπόθεση, ότι οι συνολικές αποδοχές που προκύπτουν από τις ρυθμίσεις αυτές είναι υπέρτερες των αποδοχών που καταβάλλονται στους δικαστικούς λειτουργούς (ΣτΕ 4415/2011, 3458/1998, 130/1992, πρβλ. ΣτΕ 1020/2000, 3716/2010).

Στην συγκεκριμένη περίπτωση, ο προσφεύγων/η προσφεύγουσα, αφ' ενός μεν, επικαλείται τα ποσά που αντιστοιχούν στο υπ' αριθμ. 1072374/1223/A0012/23-7-2001 έγγραφο του Υπουργού Οικονομικών και στο άρθρο 36 § 2 του ν. 3016/2002, αφ' ετέρου δε, παραθέτει αναλυτικό κατάλογο με τα επιδόματα και τις ατέλειες που απολαύουν οι βουλευτές του Ελληνικού Κοινοβουλίου. Παρά ταύτα, δεν προβαίνει σε καμία συνολική αποτίμηση των αποδοχών, οι οποίες, τελικώς, καταβάλλονται σε εκατέρα των δύο κατηγοριών λειτουργών, προκειμένου να καταδείξει τη μεταξύ αυτών μισθολογική ανισότητα, ενώ δεν επικαλείται (ούτε αποδεικνύει) ότι η συγκεκριμένη προσαύξηση εισοδήματος, βάσει των ανωτέρω νομοθετικών ρυθμίσεων, ήταν αυτή που κατέστησε υψηλότερες τις αποδοχές των βουλευτών έναντι των αποδοχών των ανωτάτων δικαστικών λειτουργών, με αποτέλεσμα ο σχετικός λόγος ως και το σχετικό αίτημα περί επέκτασης του καθεστώτος της φορολογικής μεταχείρισης της βουλευτικής αποζημίωσης να μην είναι, έστω στοιχειωδώς, δεκτικό δικανικής εκτίμησης, κατά τα προαναφερθέντα.

Γ. ΠΑΡΑΓΡΑΦΗ ΤΩΝ ΑΠΑΙΤΗΣΕΩΝ ΤΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΕΤΩΝ 2008 ΚΑΙ 2009.

Επειδή, σύμφωνα με τις διατάξεις των παραγράφων 1 και 2 του άρθρου 90 του Ν. 2362/1995 “Περί Δημοσίου Λογιστικού”: «1. Οποιαδήποτε απαίτηση κατά του Δημοσίου παραγράφεται μετά πενταετία, εφόσον από άλλη γενική ή ειδική διάταξη δεν ορίζεται βραχύτερος χρόνος παραγραφής αυτής. 2. Η κατά του Δημοσίου απαίτηση προς επιστροφή αχρεωστήτως ή παρά το νόμο καταβληθέντος σ' αυτό χρηματικού ποσού παραγράφεται μετά τρία έτη από της καταβολής....».

Επειδή, εξάλλου, σύμφωνα με την ειδική διάταξη του άρθρου 84 παρ. 7 του Κώδικα Φορολογίας Εισοδήματος (ν.2238/1994), όπως ίσχυε πριν από τη συμπλήρωσή της με τη διάταξη του άρθρου 8 παρ. 15 του ν. 3842/2010: «Αν υποβληθεί ανακλητική δήλωση ή δήλωση

με επιφύλαξη, η αξίωση για την επιστροφή του φόρου παραγράφεται τρία (3) έτη από την ημέρα της με οποιονδήποτε τρόπο αποδοχής της» (εδάφ. 1).

Κατά συνέπεια, επειδή, στην υπό κρίση υπόθεση, δεν έχει λάβει χώρα αποδοχή της ανακλητικής δήλωσης του προσφεύγοντος/της προσφεύγουσας, καθίσταται σαφές ότι εφαρμόζεται η γενική διάταξη του άρθρου 90§2 του ν. 2362/1995, οπότε οι, δια της παρούσης προσφυγής, προβαλλόμενες αξιώσεις του/της ως προς τους ένδικους φόρους που παρακρατήθηκαν κατά τα έτη 2007 και 2008 (δηλαδή για τα οικονομικά έτη 2008, 2009) ή, κατόπιν δηλώσεως, κατεβλήθησαν κατά τα έτη 2008 και 2009, έχουν υποπέσει στην προβλεπόμενη τριετή παραγραφή.

Α. ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΗΣ ΥΠΟ ΚΡΙΣΗ ΠΡΟΣΦΥΓΗΣ

Με τον πρώτο λόγο της υπό κρίση προσφυγής, ο προσφεύγων/η προσφεύγουσα αιτείται προς άρση της, επικαλουμένης υπ' αυτού/αυτής, αντισυνταγματικότητας την εφαρμογή επί των αποδοχών του/της, τόσο, των διαλαμβανόμενων στο υπ' αριθμ. 1072374/1223/A0012/23.7.2001 έγγραφο του Υπουργού Οικονομικών δυνάμει των οποίων αφαιρείται από το φορολογητέο ποσό της βουλευτικής αποζημιώσεως ποσό 880,00 ευρώ μηνιαίως (10.560,00 ευρώ ετησίως), δηλαδή ποσό ίσο με το καταβαλλόμενο στον Ανώτατο Δικαστικό Λειτουργό αντισταθμιστικό επίδομα, όσο και, της διατάξεως του άρθρου 36 παρ. 2 του ν. 3016/2002, δυνάμει της οποίας εξαιρείται του φόρου εισοδήματος ποσοστό 25% επί του ακαθαρίστου ποσού της βουλευτικής αποζημιώσεως.

Προς απόρριψη του αβασίμου αυτού λόγου επαγόμεθα τα ακόλουθα νόμιμα και βάσιμα:

1. Κατά την έννοια της διατάξεως του άρθρου 4 παρ. 5 του Συντάγματος, με την οποία θεσπίζονται οι αρχές της φορολογικής ισότητας και της καθολικότητας του φόρου, το βάρος της δημιουργίας εσόδων προς κάλυψη των δημοσίων δαπανών πρέπει να επωμίζονται όλοι οι πολίτες αδιακρίτως και, όχι, ορισμένη τάξη ή κατηγορία αυτών, με αποτέλεσμα να απαγορεύεται στον κοινό νομοθέτη να εισάγει αθέμιτες διακρίσεις και προνόμια, που δεν δικαιολογούνται από το γενικό συμφέρον ή τις ανάγκες του κοινωνικού συνόλου. Περαιτέρω, από τις διατάξεις του άρθρου 78 παρ. 1 και 4 του Συντάγματος, με τις οποίες οριοθετείται η έννοια του φόρου, συνάγεται, μεταξύ άλλων, ότι οι αναφερόμενες σε φορολογικές απαλλαγές ή εξαιρέσεις διατάξεις είναι στενά ερμηνευτέες, με αποτέλεσμα η φορολογική διοίκηση να υποχρεούται κατά την εφαρμογή των νόμων να προβαίνει σε στενή γραμματική ερμηνεία των εν γένει φοροαπαλλακτικών διατάξεων, αποκλεισμένης της διασταλτικής ή αναλογικής μεθόδου (ΣτΕ 2090/1980, 828/1984, 3645/1985, 3113/1989, 103/1990, 2052/1990, 2312/1992, 1894/1994, 1305/1999, 3587/2001, 1774/2010 κ.λ.π. και Ν.Σ.Κ. 381/1991, Ολομ. 191/1999, 372/2012, 505/2012 κλπ).

Εξάλλου, όπως προκύπτει από το γράμμα των διατάξεων του Κώδικα Φορολογίας Εισοδήματος και, ιδίως, της διατάξεως του άρθρου 45 παρ. 1, φορολογητέο εισόδημα από μισθωτές υπηρεσίες είναι το εισόδημα που προκύπτει κάθε οικονομικό έτος από κάθε περιοδικώς χορηγούμενη παροχή με οποιαδήποτε μορφή, είτε χρηματική, είτε σε είδος,

δηλαδή, ανεξάρτητα από το αν ονομάζεται μισθός, ημερομίσθιο, επιχορήγηση, επίδομα ή αλλιώς. Οι περιπτώσεις εκείνες, οι οποίες δεν υπόκεινται στο φόρο αναφέρονται περιοριστικώς στην παρ. 4 του ίδιου άρθρου.

2. Σύμφωνα με την νομολογία του Δικαστηρίου Σας, η αρχή της ισοτιμίας των συντεταγμένων εξουσιών επί της οποίας ερείδεται η εν προκειμένω αιτούμενη επέκταση των διαλαμβανομένων στο υπ' αριθμ.1072374/1223/A0012/23-7-2001 έγγραφο και των ρυθμίσεων του άρθρου 36 παρ. 2 του ν. 3016/2002 δεν καθιερώνεται ως απόλυτη, αλλά ως σχετική.

Ειδικότερα, με την υπ' αριθ. 17/2006 απόφαση του Ειδικού Δικαστηρίου (με την οποία, κατά μεταβολή της σχετικής νομολογίας, υιοθετήθηκε η μειωρηγία της προγενέστερης υπ' αριθ. 13/2006 αποφάσεως), έγινε δεκτό ότι "... η αρχή της ισοτιμίας των συντεταγμένων εξουσιών, που καθιερώνεται με τα άρθρα 26, 87 παρ. 1 και 88 παρ. 2 του Συντάγματος, δεν έχει την έννοια ότι οι αποδοχές όλων όσοι ασκούν, ως φορείς ή όργανά τους, δημόσια λειτουργήματα και αξιώματα, πρέπει να είναι κατ' ανάγκη του αυτού ύψους. Οι αποδοχές καθενός πρέπει να προσδιορίζονται όχι μόνο με βάση την ιδιότητά του ως οργάνου συντεταγμένης εξουσίας, αλλά και με βάση τις συνθήκες που είναι σύμφυτες με την άσκηση κάθε λειτουργήματος ή αξιώματος. Ειδικότερα, η διάταξη του άρθρου 88 παρ. 2 του Συντάγματος, που ομιλεί για «αποδοχές των δικαστικών λειτουργών ανάλογες με το λειτουργήμα τους», δεν έχει την έννοια ότι οι αποδοχές των δικαστικών λειτουργών πρέπει να είναι ανώτερες ή ότι, πάντως, δεν μπορεί να είναι κατώτερες από τις αποδοχές οποιουδήποτε άλλου κρατικού λειτουργού. Έχει την έννοια ότι δεν μπορεί να είναι κατώτερες από τις αποδοχές κρατικού λειτουργού που τελεί σε ίδιες με αυτούς συνθήκες. Οι συνθήκες αυτές, ενόψει και της διάταξης του άρθρου 88 παρ. 1 του Συντάγματος που καθιερώνει την ισοβιότητα των δικαστικών λειτουργών, είναι οι συνθήκες υπηρεσιακής εξέλιξης, στο πλαίσιο σταδιοδρομίας στην οικεία λειτουργία. ... Εξάλλου, η αξίωση μισθολογικής εξομοίωσης με αμοιβές παρεχόμενες σε άλλους δημόσιους λειτουργούς ή υπαλλήλους δεν μπορεί να είναι ασφαλές μέτρο για την κατά το Σύνταγμα μισθολογική μεταχείριση του πράγματι υψηλού λειτουργήματος των δικαστών, αν δεν εξετάζεται ταυτόχρονα μήπως τέτοιες αμοιβές δίδονται *intuitu personae* ή μήπως το ύψος των αμοιβών αυτών έχει σχέση με τη σημασία που αποδίδεται στο συγκεκριμένο είδος των προσφερόμενων υπηρεσιών, ή, τέλος, μήπως οι αποδοχές αυτές είναι, ενδεχομένως, χαριστικές ή υπερβολικές και, κατά συνέπεια, ανεπίδεκτες επέκτασης ...”.

3. Περαιτέρω, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 63 του Συντάγματος:

«1. Οι βουλευτές, για την άσκηση του λειτουργήματός τους, δικαιούνται από το Δημόσιο αποζημίωση και δαπάνες. Το ύψος τους καθορίζεται με απόφαση της Ολομέλειας της Βουλής.

2. Οι βουλευτές απολαμβάνουν συγκοινωνιακή, ταχυδρομική και τηλεφωνική ατέλεια, που η έκτασή της καθορίζεται με απόφαση της Ολομέλειας της Βουλής.

3. Αν βουλευτής απουσιάσει αδικαιολόγητα σε περισσότερες από πέντε συνεδριάσεις το μήνα, κρατείται υποχρεωτικά, για κάθε απουσία, το ένα τριακοστό της μηνιαίας αποζημίωσής του».

Από την ως άνω συνταγματική διάταξη συνάγεται, ότι, στους βουλευτές δεν καταβάλλεται από το Δημόσιο μισθός ως αντάλλαγμα των υπηρεσιών που παρέχουν, αλλά **αποζημίωση** ως αντιστάθμισμα για την αποστέρηση, λόγω της απασχόλησής τους με την ενάσκηση του βουλευτικού λειτουργήματος και της εκπλήρωσης των υποχρεώσεων που απορρέουν από αυτό, των ωφελημάτων από την επαγγελματική τους ενασχόληση, καθώς και για την κάλυψη των δαπανών που συνεπάγονται τα βουλευτικά τους καθήκοντα. Η βουλευτική αποζημίωση αποτελεί δημοκρατικό θεσμό και καθιστά το βουλευτικό αξίωμα προσιτό σε όλους τους πολίτες, ανεξάρτητα από την οικονομική τους κατάσταση, επιτρέποντας και στους οικονομικά ασθενέστερους να εγκαταλείψουν το βιοποριστικό τους επάγγελμα και να ασχοληθούν με τα κοινά. Συνεπώς, η καταβαλλόμενη στους βουλευτές κατά μήνα αποζημίωση δεν έχει τα εννοιολογικά στοιχεία του μισθού, που αποτελεί χρηματική κατά κανόνα αντιπαροχή, καταβαλλόμενη στον εργαζόμενο για ορισμένη εργασία από το φυσικό ή νομικό πρόσωπο που ωφελείται από την παροχή της, αλλά αποβλέπει στην κάλυψη των οικονομικών συνεπειών από την απομάκρυνση του βουλευτή από το επαγγελματικό και βιοποριστικό γενικά έργο του και την αποκλειστική του απασχόληση με το λειτούργημά του (βλ. Ελ.Συν. 345/2012, Τμ. ΙΙ, 183/1993 Ολ., 1516/2009 Τμ. ΙΙ, Α.Π. 383/1961, Τμ. Γ'. Συνταγματικό Δίκαιο Αθην. Ράϊκου, έκδοση 1990, τομ. Α, σελ. 69 επ., Μαθήματα Συνταγματικού Δικαίου του Ε. Βενιζέλου σελ. 521).

Ο καθορισμός του ποσού της βουλευτικής αποζημιώσεως και των δαπανών έχει ανατεθεί στην αποκλειστική αρμοδιότητα της Βουλής και καθορίζεται με απόφαση της Ολομέλειας αυτής, στο πλαίσιο της εσωτερικής αυτονομίας της Βουλής. Η βουλευτική αποζημίωση καθορίστηκε, υπό την ισχύ του προηγούμενου Συντάγματος, με την απόφαση της Βουλής που λήφθηκε κατά την ΚΔ' συνεδρίαση της 22ας Δεκεμβρίου 1964, σύμφωνα με την οποία, «*η μηνιαία βουλευτική αποζημίωσις είναι ίση προς το σύνολον των μηνιαίων αποδοχών (μετά του ανωτάτου ορίου των πάσης φύσεως παρεχόμενων επιδομάτων και προσαυξήσεων) του Ανώτατου Δικαστικού Λειτουργού*». Η απόφαση αυτή διατηρήθηκε σε ισχύ με το άρθρο 1 του Ζ' Ψηφίσματος του 1975 (Α' 23), οι διατάξεις του οποίου μπορούν, κατά το άρθρο 12 παρ. 2 αυτού και το άρθρο 111 παρ. 2 του Συντάγματος, να καταργηθούν με νόμο. Ως νόμος που μπορεί να καταργήσει τις διατάξεις του Ψηφίσματος αυτού που ρυθμίζουν το ποσό της αποζημιώσεως και των δαπανών που καταβάλλονται στους βουλευτές, νοείται η απόφαση της Ολομέλειας ή ο Κανονισμός της Βουλής.

4. Με την υπ' αριθ. 3150/1999 απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας, έγινε δεκτό ότι το ποσό που καταβάλλεται ως αντισταθμιστικό επίδομα στους δικαστικούς λειτουργούς και στους λειτουργούς του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους αντικρύζει πραγματικές δαπάνες και δεν αποτελεί φορολογητέο εισόδημα. Με την 1023113/ 423/A0012/ ΠΟΛ.1077/28.2.2000 εγκύκλιό της, η Διεύθυνση Φορολογίας Εισοδήματος (Δ12) της Γενικής Διεύθυνσης Φορολογίας του Υπουργείου Οικονομικών απέστειλε στις αρμόδιες υπηρεσίες απόσπασμα της ανωτέρω αποφάσεως και έδωσε κατευθύνσεις για τη φορολογική μεταχείριση των αναδρομικών αμοιβών δικαστικών λειτουργών και μελών του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους. Η ίδια Υπηρεσία με το υπ' αριθ. 1072374/1223/A0012/23-7-2001 έγγραφό της προς τη Βουλή των Ελλήνων, Διεύθυνση Οικονομικών Υπηρεσιών, Τμήμα Λογιστηρίου, πληροφορεί τον αποδέκτη ότι, σχετικά με τη φορολογική μεταχείριση των αναδρομικών

αμοιβών των βουλευτών, «...ισχύουν όσα έχουν κριθεί με την 3150/1999 απόφαση του ΣτΕ... καθόσον η Βουλή, στη συνεδρίαση ΚΔ της 22^{ας} Δεκεμβρίου 1964 αποφάσισε όπως από 1^η Ιανουαρίου 1965 η μηνιαία βουλευτική αποζημίωση είναι ίση προς το σύνολο των μηνιαίων αποδοχών (μετά του ανωτάτου ορίου των πάσης φύσεως παρεχομένων επιδομάτων & προσαυξήσεων) του Ανωτάτου Δικαστικού Λειτουργού...».

Από το περιεχόμενο του εγγράφου αυτού συνάγεται, σαφώς, ότι σε αυτό δεν περιέχονται ρυθμίσεις και δεν ιδρύεται κανόνας δικαίου. Με δεδομένη τη σύνδεση της βουλευτικής αποζημίωσης με τις αποδοχές του Ανωτάτου Δικαστικού Λειτουργού, γνωστοποιείται στην αρμόδια οικονομική υπηρεσία η 3150/1999 απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας και εκτίθεται ότι, όσα έχουν κριθεί με την απόφαση αυτή, τυγχάνουν εφαρμογής και σχετικά με τη φορολογική μεταχείριση των αναδρομικών αμοιβών των βουλευτών, όπως ακριβώς με τη φορολογική μεταχείριση των αναδρομικών αμοιβών των δικαστικών λειτουργών. Πέραν αυτού, στο έγγραφο αυτό δεν γίνεται καμία αναφορά σε επέκταση τυχόν νέων αποδοχών των δικαστικών λειτουργών και στους βουλευτές ή το αντίστροφο.

Συνεπώς, αλυσιτελώς προβάλλεται ότι συντρέχει περίπτωση εφαρμογής του κανόνα δικαίου που ιδρύεται με το έγγραφο αυτό και στον προσφεύγοντα/στην προσφεύγουσα για τους λόγους που εκτίθενται στην προσφυγή.

5. Σε κάθε περίπτωση και δοθέντος ότι, σύμφωνα με την ως άνω απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας, το αντισταθμιστικό επίδομα που καταβάλλεται στους δικαστικούς λειτουργούς και στους λειτουργούς του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, αναλόγως του βαθμού τους, απαλλάσσεται από το φόρο εισοδήματος, το αίτημα του προσφεύγοντος/της προσφεύγουσας για χορήγηση περαιτέρω φορολογικής απαλλαγής κατά το ύψος του εν λόγω επιδόματος, ως αυτό καταβάλλεται στους Ανωτάτους Δικαστικούς Λειτουργούς ή, επικουρικά, κατά την αντιστοιχούσα στον βαθμό του/της, αύξηση του καθαρού εισοδήματός του/της, είναι απορριπτέο και για τον πρόσθετο λόγο ότι, τυχόν, ικανοποίησή του/της θα έχει ως συνέπεια την εκ νέου, δηλαδή διπλή, φοροαπαλλαγή.

6. Εξάλλου, με τις διατάξεις του άρθρου 5 παρ. 12 του ν. 3842/2010 ορίστηκε, ότι, καταργούνται οι διατάξεις της παρ. 1 του άρθρου 5 του Ζ΄ Ψηφίσματος του έτους 1975 της Ε' Αναθεωρητικής Βουλής, όπως αυτές ισχύουν, εκτός των δύο τελευταίων εδαφίων της παραγράφου αυτής. Οι διατάξεις που διατηρούνται σε ισχύ, προστέθηκαν με την παρ. 2 του άρθρου 36 του ν. 3016/2002 (Α'110), ίσχυσαν για εισοδήματα αποκτηθέντα ή για δαπάνες πραγματοποιηθείσες από 1^{ης} Ιανουαρίου 2002 και έχουν ως εξής: «Κατά την εκκαθάριση του φόρου εισοδήματος από την αρμόδια δημόσια οικονομική υπηρεσία, από το ποσό του πρώτου εδαφίου αφαιρείται ποσό ίσο με το εικοσιπέντε τοις εκατό (25%) του ακαθάριστου ποσού της βουλευτικής αποζημίωσης ως τεκμαρτό ποσό για την κάλυψη των δαπανών μίσθωσης πολιτικών γραφείων και λοιπών δαπανών άσκησης του λειτουργήματος. Το ποσοστό αυτό μπορεί να αναπροσαρμόζεται με απόφαση του Υπουργού Οικονομίας και Οικονομικών».

Ας σημειωθεί ότι, σύμφωνα με την αιτιολογική έκθεση της εν λόγω διατάξεως, «*Η ανωτέρω ρύθμιση κρίνεται αναγκαία για λόγους φορολογικής δικαιοσύνης, γιατί με το ισχύον φορολογικό καθεστώς, αφ' ενός φορολογούνται τα ποσά που παρακρατούνται από τη βουλευτική αποζημίωση και αποδίδονται στα κόμματα, αφ' ετέρου δεν εκπίπτονται διάφορες δαπάνες, όπως τα μισθώματα πολιτικών γραφείων, τα οποία είναι απαραίτητα για την άσκηση των καθηκόντων των βουλευτών*».

Στο σημείο αυτό σημειώνεται ότι πολλοί βουλευτές, ιδίως εξ επαρχίας, αναγκάζονται να διατηρούν δύο ή περισσότερα μισθωμένα πολιτικά γραφεία, σε περισσότερες της μιας πόλεις της χώρας, γεγονός που αυξάνει σημαντικά τις σχετικές δαπάνες τους, οι οποίες ασφαλώς δεν έχουν καμία απολύτως αντιστοίχιση προς τις επαγγελματικές δαπάνες των δικαστικών λειτουργών.

Από τα ανωτέρω καθίσταται σαφές, ότι, η προϋπόθεση για την εφαρμογή της εν λόγω απαλλακτικής διατάξεως συντρέχει, μόνον εφόσον πρόκειται για βουλευτές, δοθέντος ότι, μόνον, το λειτούργημα αυτών απαιτεί τη μίσθωση πολιτικών γραφείων και, μάλιστα, όπως είναι κοινώς γνωστό, πέραν του ενός. Επομένως, εκτός του ότι, κατά τα ανωτέρω, επιβάλλεται η στενή γραμματική ερμηνεία των φοροαπαλλακτικών διατάξεων, η εφαρμογή τους δεν μπορεί να επεκταθεί στους δικαστικούς λειτουργούς και, για το λόγο ότι, τελούν υπό διαφορετικές, ως προς το στοιχείο αυτό, συνθήκες ασκήσεως του λειτουργήματός τους.

7. Σημειώνεται, επίσης, ότι η ως άνω ρύθμιση θεσπίστηκε σε περίοδο κατά την οποία ίσχυε, αφενός μεν, το ασυμβίβαστο των περιπτώσεων (α) έως (ε) της πρώτης παραγράφου του άρθρου 57 του Συντάγματος, αφετέρου δε, το σχεδόν απόλυτο ασυμβίβαστο των εν ενεργεία βουλευτών προς την άσκηση οποιουδήποτε επαγγέλματος (άρθρο 57 παρ. 1, 2, 3 του Συντάγματος, όπως ίσχυε μετά την αναθεώρησή του από τη Ζ' Αναθεωρητική Βουλή των Ελλήνων με το από 6.4.2001 Ψήφισμα, Α' 84/17.4.2001 και μέχρι την αναθεώρησή του από την Η' Αναθεωρητική Βουλή των Ελλήνων με το από 27.5.2008 Ψήφισμα, Α' 102/2.6.2008).

Μετά την επαναφορά του προϊσχύσαντος καθεστώτος του σχετικού επαγγελματικού ασυμβίβαστου με το από 27.5.2008 Ψήφισμα, ναι μεν, κάμφθηκε το απόλυτο ασυμβίβαστο, πλην όμως, οι περιορισμοί εκλογής του άρθρου 56 του Συντάγματος και τα ασυμβίβαστα της παρ. 1 του άρθρου 57, συνεπάγονται την αδυναμία ενασχόλησης ή δραστηριοποίησης των μελών ή των υποψήφιων μελών του Ελληνικού Κοινοβουλίου σε ένα μεγάλο μέρος του δημοσίου και του ιδιωτικού τομέα. Οι επαγγελματικοί αυτοί περιορισμοί αποκτούν ειδικό βάρος ενόψει και των ειδικών συνθηκών ανάδειξης και παραμονής στο βουλευτικό αξίωμα προσώπων τα οποία, τουλάχιστον, στην περίπτωση αντιπροσώπων προερχόμενων από περιοχές εκτός της Αττικής, αναγκάζονται, εκ των πραγμάτων και λόγω της αποστάσεως, είτε να εγκαταλείψουν, είτε να αναστείλουν ουσιαδώς την επαγγελματική τους σταδιοδρομία, ακόμα και όταν δεν καταλαμβάνονται από τα προαναφερθέντα κωλύματα και ασυμβίβαστα και, μάλιστα, υπό συνθήκες αβεβαιότητας, δεδομένου ότι η κατάληψη βουλευτικής έδρας δεν συνεπάγεται, ως εκ της φύσεως του λειτουργήματος του αντιπροσώπου στο Κοινοβούλιο, τη διατήρηση αυτής.

Από τα ανωτέρω σαφώς συνάγεται ότι τα μέλη του Ελληνικού Κοινοβουλίου τελούν υπό ουσιωδώς διαφορετικές συνθήκες έναντι των δικαστικών λειτουργών, οι οποίοι, για λόγους αναγόμενους στο λειτούργημά τους, απολαμβάνουν την, κατά το άρθρο 88 του Συντάγματος, ισοβιότητα.

8. Οι πιο πάνω παραδοχές δεν αναιρούνται ούτε από το γεγονός ότι στους βουλευτές παρέχονται τα επιδόματα και οι ατέλειες που παρατίθενται στην προσφυγή. Υπό την εκδοχή ότι είναι ακριβής η εν λόγω παράθεση, θα πρέπει να γίνει δεκτό ότι αυτά δεν συνδέονται προς τις εν γένει αποδοχές των βουλευτών, ενόψει της ελλείψεως περιοδικότητας αυτών, ως υποκείμενων, εν τοις πράγμασι, στον χρονικό περιορισμό της διάρκειας της βουλευτικής περιόδου και του προαιρετικού χαρακτήρα τους, δεδομένου ότι ωφελούν μόνον τους βουλευτές που ποιούνται χρήση αυτών (πρβλ. ΣτΕ 1441/2000). Κατά συνέπεια, η ύπαρξη των συγκεκριμένων επιδομάτων και ατελειών των βουλευτών δεν δύναται να αποτελέσει λόγο που να δικαιολογεί, από μόνος του, την επέκταση των ρυθμίσεων της παρ. 2 του άρθρου 36 του ν. 3016/2002 και στους δικαστικούς λειτουργούς, ούτε των διαλαμβανόμενων στο υπ' αριθμ. 1072374/1223/A0012/23-7-2001 έγγραφο, εάν υποθεθεί ότι το έγγραφο αυτό περιέχει ρύθμιση. Αντιθέτως, ενόψει των προαναφερθεισών ειδικών συνθηκών, προς τις οποίες συναρτάται η άσκηση των βουλευτικών καθηκόντων, καθώς και της ανάγκης προσελκύσεως στον πολιτικό στίβο προσώπων εγνωσμένου κύρους και ευρείας κοινωνικής αποδοχής, θα πρέπει να γίνει δεκτό ότι οι ως άνω ρυθμίσεις, συνιστούν, επιπροσθέτως, μορφή κινήτρων για την προσέλκυση, από το σύνολο της Ελληνικής Επικράτειας, ανθρώπων του προαναφερθέντος επιπέδου (πρβλ. ΣτΕ 3458/1998, 1651/1997, 3458/1997). Κατά συνέπεια, πέραν της σχετικότητας της αρχής της ισοτιμίας των λειτουργιών, η μη επέκταση των ανωτέρω και επί των δικαστικών λειτουργών δεν συνεπάγεται την παράβαση της συνταγματικής αρχής της ισότητας ελλείψει ομοίων συνθηκών.

Επομένως, κατά συνέπεια των προαναφερθέντων, ο πρώτος λόγος της υπό κρίση προσφυγής είναι αβάσιμος και απορριπτέος στο σύνολό του.

Ε. ΕΠΙ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΗΣ ΥΠΟ ΚΡΙΣΗ ΠΡΟΣΦΥΓΗΣ.

Με το δεύτερο λόγο της υπό κρίση προσφυγής ο προσφεύγων/η προσφεύγουσα αμφισβητεί τη συνταγματικότητα της επιβολής με τη διάταξη του άρθρου 38 παρ. 2 εδ. α' του ν. 3986/2011 της έκτακτης εισφοράς αλληλεγγύης για την καταπολέμηση της ανεργίας,

Προς απόρριψη αβασίμου αυτού λόγου, επαγόμεθα τα ακόλουθα νόμιμα και βάσιμα.

1. Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 38 παρ. 2 εδάφ. Α' του ν. 3986/2011 (ΦΕΚ 152 Α'): «Καθιερώνεται ειδική εισφορά αλληλεγγύης για την καταπολέμηση της ανεργίας. Η εισφορά αυτή υπολογίζεται σε ποσοστό δύο τοις εκατό (2%) επί των τακτικών αποδοχών και προσθέτων αμοιβών και αποζημιώσεων όλων των μισθοδοτούμενων υπαλλήλων του Δημοσίου, Ν.Π.Δ.Δ., Ο.Τ.Α., καθώς και των υπαλλήλων όλων ανεξαιρέτως των Δημοσίων Επιχειρήσεων και Οργανισμών και των Ν.Π.Ι.Δ., συμπεριλαμβανομένων και των Τραπεζών».

Εξάλλου, σύμφωνα με την Υπουργική Απόφαση οικ/2011 (ΥΑ οικ. 2/57654/0022 ΦΕΚ Β 1853 2011): Ειδική εισφορά αλληλεγγύης § 2 α. άρθρου 38, ν. 3986/2011 (549665): «1. Η προβλεπόμενη από τις διατάξεις της παρ. 2 α του άρθρου 38 του ν. 3986/2011 (ΦΕΚ 152 Α') ειδική εισφορά αλληλεγγύης υπολογίζεται σε ποσοστό δύο τοις εκατό (2%) επί του συνόλου των τακτικών αποδοχών και πρόσθετων αμοιβών και αποζημιώσεων όλου του μισθοδοτούμενου

προσωπικού του Δημοσίου, των Ν.Π.Δ.Δ. και Ο.Τ.Α., καθώς και του προσωπικού όλων ανεξαιρέτως των Δημοσίων Επιχειρήσεων και Οργανισμών και των Ν.Π.Ι.Δ., συμπεριλαμβανομένων και των Τραπεζών».

2. Η κατά το άρθρο 38 παρ.2 εδαφ. α΄ του ν. 3986/2011 επιβολή της ειδικής εισφοράς αλληλεγγύης για την καταπολέμηση της ανεργίας υπαγορεύθηκε από λόγους δημοσίου συμφέροντος, καθόσον, σύμφωνα με την αιτιολογική έκθεση του ως άνω νόμου, η επιβολή αυτής κρίθηκε αναγκαία για την αντιμετώπιση των συνεπειών της οικονομικής κρίσης κατά την εξόχως δύσκολη δημοσιονομική κατάσταση στην οποία έχει περιέλθει η χώρα μας, το τεράστιο δημοσιονομικό έλλειμμα και το υπέρογκο εθνικό χρέος. Εξάλλου, ο σκοπός αυτός της εισπράξεως των αναγκαιών για τη λειτουργία του κρατικού μηχανισμού εσόδων έχει αναχθεί από το νομοθέτη, επιτρεπτός κατά το Σύνταγμα, σε σκοπό δημοσίου συμφέροντος, δεδομένης της σημαντικής αύξησεως της ανεργίας στη χώρα μας και της άμεσης ανάγκης λήψης μέτρων εισπρακτικού χαρακτήρα μέχρι να καταπολεμηθεί η φοροδιαφυγή και να αποδώσουν πιο μακροπρόθεσμα μέτρα. (ΣτΕ 668/2012 Ολομ.)

3. Σε κάθε περίπτωση και ανεξάρτητα από τα ανωτέρω, η εισφορά δεν έχει τα εννοιολογικά χαρακτηριστικά του φόρου, εξ απόψεως δε σκοπού και βαρυνομένων με αυτή, είναι πιο περιορισμένη και εξειδικευμένη έναντι του φόρου (Ν. Χατζητζανής, Εγχειρίδιον Γενικών Αρχών Φορολογικού Δικαίου, Σάκκουλας 1991, σελ. 25-26).

Επομένως, η έκτακτη εισφορά του ν. 3986/2011, ως μη πληρούσα την έννοια του φόρου δεν εμπίπτει στους περιορισμούς του άρθρου 78 παρ. 2 του Συντάγματος. Ειδικότερα, η ανωτέρω έκτακτη εισφορά συνιστά έκτακτη οικονομική επιβάρυνση και, όχι, φόρο με τη δημοσιονομική και νομική έννοια του όρου (πρβλ. **ΟλΣτΕ 1685/2013, επίσης ΣτΕ 1317, 1318/1979, Ολομ., 3098, 3653/1981, 3202/1982, 116, 2209, 3515/1983, 357/1984, επταμ., 3639/1984, 797, 2729/1986** και εις Μ.Δ. Στασινόπουλου, Μαθήματα Δημοσιονομικού Δικαίου, Αθήνα 1966, σελ. 254 επ.). Και τούτο, διότι, η προαναφερθείσα εισφορά, αφενός, αποσκοπεί σε συγκεκριμένο σκοπό, ήτοι να αντιμετωπίσει τις συνέπειες της οικονομικής κρίσης, πράγμα που δεν υπάρχει στην περίπτωση της επιβολής φόρων και, αφετέρου, έχει προσωρινό χαρακτήρα, σε αντίθεση με το φόρο, χαρακτηριστικό στοιχείο του οποίου αποτελεί η μονιμότητα και περιοδικότητα (βλ. Δ. Καραγιώργα, Παραδόσεις Δημοσιονομικής Πολιτικής, σελ. 180 επ., του ιδίου, Οικονομικές λειτουργίες του Κράτους, σελ. 299, του ιδίου. Οι Δημοσιονομικοί θεσμοί, σελ. 215 επ.). Συνεπώς, στην περίπτωση της ένδικης εισφοράς, η επιβολή της οποίας έχει, όπως αναφέρεται και στην αιτιολογική έκθεση αυτής, εκ των προτέρων καθορισμένο κοινωνικοοικονομικό σκοπό, συνιστάμενο στην αντιμετώπιση της δημοσιονομικής κρίσης, είναι προφανής η αντιστοιχία της επιβαλλόμενης οικονομικής επιβάρυνσης προς τον επιδιωκόμενο κοινωνικοοικονομικό σκοπό, ο οποίος συνιστά τη νομοθετική ratio αυτής. Το στοιχείο αυτό προσδίδει στο υπό κρίση μέτρο το γνήσιο χαρακτήρα μιας εισφοράς που δεν συνιστά φορολογία και δεν υπόκειται, σε κάθε περίπτωση, στους επιβαλλόμενους για τη φορολογία περιορισμούς του άρθρου 78 παρ. 2 του Συντάγματος.

4. Στην υπό κρίση προσφυγή προβάλλεται ότι η επιβολή της επίδικης έκτακτης εισφοράς, μόνον, σε βάρος των μισθοδοτούμενων του δημοσίου τομέα, χωρίς να επιβαρύνονται οι απασχολούμενοι στον ιδιωτικό τομέα, συνιστά διάκριση παραβιάζουσα την διάταξη του άρθρου 4 § 5 του Συντάγματος. Επί του ισχυρισμού αυτού επισημαίνονται τα ακόλουθα νόμιμα και βάσιμα:

Όπως γίνεται παγίως δεκτό από την διάταξη του άρθρου 4 παρ. 5 του Συντάγματος, με την οποία θεσπίζεται η αρχή της φορολογικής ισότητας και της καθολικότητας του φόρου, απορρέει και η αρχή ότι η φορολογία πρέπει να επιβάλλεται με βάση την φοροδοτική ικανότητα των πολιτών. Η αρχή αυτή, ωστόσο, δεν αποκλείει την διαφορετική φορολογική μεταχείριση κατηγοριών φορολογουμένων, εφ' όσον η μεταχείριση αυτή δεν είναι αυθαίρετη, αλλά στηρίζεται σε γενικά και αντικειμενικά κριτήρια ανταποκρινόμενα στις ιδιαίτερες συνθήκες κάθε κατηγορίας, ενόψει και των εκάστοτε κοινωνικοοικονομικών συνθηκών. Παρέχεται, δε, ευρεία σχετική ευχέρεια στον κοινό νομοθέτη να διαμορφώνει το κατάλληλο, κατά την εκτίμησή του, φορολογικό σύστημα. Συνεπώς, κατά την έννοια των ως άνω συνταγματικών διατάξεων, ο φόρος δεν αποκλείεται να βαρύνει ορισμένο μόνο κύκλο προσώπων ή πραγμάτων, εφόσον πλήττει ορισμένη φορολογητέα ύλη, η οποία, κατ' αυτό τον τρόπο, επιτρέπει την επιβάρυνση του συγκεκριμένου αυτού κύκλου φορολογουμένων βάσει γενικών και αντικειμενικών κριτηρίων που τελούν σε συνάφεια με το ρυθμιζόμενο θέμα (ΟλΣτΕ 1685/2013, 1972/2012 [2469-2471/2008](#), ΣτΕ 2116/12, 693/2011, 3485/2007 κλπ.).

5. Η επίδικη έκτακτη εισφορά αλληλεγγύης για την καταπολέμηση της ανεργίας επεβλήθη με το άρθρο 38 § 2 εδ. α' του ν. 3986/2011, σε ποσοστό 2% επί των τακτικών αποδοχών και πρόσθετων αμοιβών και αποζημιώσεων όλων των μισθοδοτούμενων υπαλλήλων του Δημοσίου, Ν.Π.Δ.Δ., Ο.Τ.Α., καθώς και των υπαλλήλων όλων ανεξαιρέτως των Δημοσίων Επιχειρήσεων και Οργανισμών και των Ν.Π.Ι.Δ., συμπεριλαμβανομένων και των Τραπεζών.

Περαιτέρω, είναι αλήθεια ότι οι, εκτός ευρύτερου δημοσίου τομέα, απασχολούμενοι δεν περιλαμβάνονται στο ρυθμιστικό αντικείμενο της ένδικης εισφοράς, ωστόσο, το γεγονός αυτό δεν συνεπάγεται και την γενικότερη εξαίρεσή τους από την συνολική προσπάθεια επιτεύξεως της δημοσιονομικής ισορροπίας των οικονομικών του Ελληνικού Κράτους. Αντιθέτως, ο ιδιωτικός τομέας έχει επωμιστεί το κύριο βάρος της εν λόγω προσπάθειας. Είναι χαρακτηριστικό ότι κατά την τελευταία τετραετία έχουν επιβληθεί, κατ' αποκλειστικότητα στον ιδιωτικό τομέα, σειρά εκτάκτων εισφορών. Συγκεκριμένα, δε, έχουν πλήξει αποκλειστικώς τον ιδιωτικό τομέα τα κάτωθι μέτρα: i) έκτακτη εφάπαξ εισφορά στα φυσικά πρόσωπα (άρθρο 18 ν.3758/2009) ii) έκτακτη εφάπαξ εισφορά στα πλοία αναψυχής (άρθρο 3 του ν. 3790/2009), iii) έκτακτη εφάπαξ εισφορά κοινωνικής ευθύνης στα μεγάλα κέρδη των επιχειρήσεων (άρθρο 2 ν.3808/2009) iv) έκτακτη εισφορά στη μεγάλη ακίνητη περιουσία φυσικών προσώπων και αύξηση του Ε.Τ.ΑΚ. των νομικών προσώπων μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα (άρθρο 3 ν. 3808/2009) v) έκτακτη εφάπαξ εισφορά στα φυσικά πρόσωπα με μεγάλο εισόδημα (άρθρο 5 ν. 3833/2010) vi) έκτακτη εισφορά στα κέρδη των νομικών προσώπων (άρθρο 5 ν.3845/2010) vii) εισφορά αλληλεγγύης συνταξιούχων (άρθρο 38 ν. 3863/2010 και άρθρο 11 ν. 3865/2010) viii) ειδική εισφορά αλληλεγγύης στα φυσικά πρόσωπα (άρθρο 29 ν.3986/2011) ix) έκτακτη εισφορά σε αντικειμενικές δαπάνες (άρθρο 30 ν. 3986/2011) x) επιβολή τέλους επιτηδεύματος (άρθρο 31 ν. 3986/2011) xi) ειδική εισφορά υπέρ του Τ.Π.Δ.Υ. (άρθρο 38 παρ. 2 β ν.3986/2011) xii) μείωση του εφάπαξ βοηθήματος στους

ασφαλισμένους του τομέα πρόνοιας δημοσίων υπαλλήλων του Τ.Π.Δ.Υ. και του κλάδου ασφάλισης προσωπικού Δ.Ε.Η. του ΤΑΥΤΕΚΩ (άρθρο 44 παρ. 5 α ν. 3986/2011) xiii) επιπλέον μηνιαία εισφορά στους συνταξιούχους (άρθρο 44 παρ. 11 ν. 3986/2011) xiv) ειδική εισφορά συνταξιούχων επικουρικής ασφάλισης (άρθρο 44 παρ. 13 ν. 3986/2011) xv) πρόσθετες εισφορές ελευθέρων επαγγελματιών που υπάγονται στην ασφάλιση του Ε.Τ.Α.Α. (άρθρο 44 παρ. 14-15 ν. 3986/2011) xvi) Ε.Ε.Τ.Η.Δ.Ε. (άρθρο 53 του ν. 4021/2011), xvii) μείωση της μηνιαίας κυρίας σύνταξης (άρθρα 1 και 2 ν. 4024/2011). [βλ. μελέτη Γιώργου Α. Κεραμόντε, τ. Ορκωτού Ελεγκτή Λογιστή, δημοσιευμένη στο Ε7 2012 σελ. 289].

Κατά συνέπεια και υπό τα δεδομένα αυτά, η μη υπαγωγή στην επίδικη εισφορά των εισοδημάτων των απασχολουμένων στον ιδιωτικό τομέα δεν υπερβαίνει τα όρια της ευχέρειας του νομοθέτη να καθορίζει με γενικά και αντικειμενικά κριτήρια τον ενδεδειγμένο εκάστοτε τρόπο και χρόνο φορολόγησης διαφόρων κατηγοριών φορολογουμένων, και δεν παραβιάζει, ως εκ τούτου, το άρθρο 4 παρ. 5 του Συντάγματος (πρβλ. ΣτΕ 693/2011 και 1685/2013 Ολομ.).

6. Εξάλλου, εις ότι, αφορά, ειδικώς, στην επιβολή της έκτακτης εισφοράς αλληλεγγύης για την καταπολέμηση της ανεργίας αποκλειστικώς επί των απασχολουμένων στον ευρύτερο δημόσιο τομέα, πρέπει να επισημανθεί ότι η επιλογή αυτή του νομοθέτη συνιστά θεμιτή αντιστάθμιση του γεγονότος ότι, εν όψει των θεσμών της μονιμότητας και της ισοβιότητας, η έννοια της ανεργίας ουσιαστικώς δεν υφίσταται στον εν λόγω τομέα. Υπ' αυτήν την έννοια, μία νομοθετική επιβολή της ένδικης εισφοράς για την καταπολέμηση της ανεργίας και επί του μαστιζόμενου από την ανεργία ιδιωτικού τομέα ή αποκλειστικώς επ' αυτού, θα συνιστούσε απόκλιση από τη συνταγματική αρχή της φορολογικής ισότητας, καθώς το συρρικνούμενο ενεργό τμήμα του ιδιωτικού τομέα, το οποίο, όπως είναι κοινώς γνωστό έχει υποστεί σοβαρή μείωση των αποδοχών του, θα καλείτο να στηρίζει, τοιούτοτρόπως, το διαρκώς διογκούμενο ανενεργό τμήμα αυτού.

Κατόπιν των προαναφερθέντων, είναι απολύτως προφανές ότι ο σχετικός ισχυρισμός του αντιδίκου είναι απορριπτέος ως αβάσιμος.

7. Επιπροσθέτως των ως άνω λόγων προσφυγής, ο αντίδικος υποστηρίζει, επικουρικώς, ότι η επιβολή της ένδικης έκτακτης εισφοράς αφορά, κατά την γραμματική της διατύπωση, σε μισθοδοτούμενους “υπαλλήλους” του δημοσίου, κλπ, με αποτέλεσμα, εν όψει της, στενής και μη επιδεχόμενης αναλογικής εφαρμογής, ερμηνείας των φορολογικών νόμων, να μην δύναται να επιβληθεί αυτή και επί των, χαρακτηριζόμενων από το Σύνταγμα ως “λειτουργών”, τακτικών δικαστών. Επίσης, διατείνεται ότι η διάταξη του άρθρου μόνου παρ. 1 εδ. α' της οικ.2/57654/0022/22-8-2011 Κ.Υ.Α., αναφερόμενη γενικώς σε μισθοδοτούμενο προσωπικό και όχι σε μισθοδοτούμενους υπαλλήλους, όπως η εξουσιοδοτική αυτής διάταξη, αφ' ενός μεν, είναι ανίσχυρη ως τεθείσα καθ' υπέρβαση νομοθετικής εξουσιοδοτήσεως, αφ' ετέρου δε, παραβιάζει την διάταξη του άρθρου 78 § 1 του Συντάγματος, που επιτάσσει τον καθορισμό των υποκειμένων σε φόρο δια τυπικού νόμου. Επ' αυτών θα πρέπει να τονιστούν τα ακόλουθα:

Η διάκριση των οργάνων της δημοσίας διοικήσεως σε “δημοσίους υπαλλήλους” και “δημοσίους λειτουργούς” αποτελεί μία υπαρκτή και σημαντική ως προς τις συνέπειές της διάκριση. Τα κριτήρια υπαγωγής στην έννοια του “λειτουργού” είναι, αφ' ενός μεν, η

συνταγματική/νομοθετική βούληση (τακτικοί δικαστές και εισαγγελείς, οι λειτουργοί του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, οι καθηγητές των ΑΕΙ, οι Υπουργοί, οι λειτουργοί όλων των γνωστών θρησκειών, το διδακτικό προσωπικό της κατωτέρας και μέσης εκπαίδευσης), αφ' ετέρου δε, η φύση του παρεχομένου έργου (τεχνοκράτες, ιατροί ΕΣΥ, δικηγόροι, συμβολαιογράφοι, δημοσιογράφοι, μέλη Σ.Ο.Ε., κλπ). Ως θεμελιώδη και διαρκή γνωρίσματα της διακρίσεως μπορούν να χαρακτηριστούν: i) χαλαρή ιεραρχική εξάρτηση των λειτουργών, ii) θεραπεία εκ μέρους τους του δημοσίου συμφέροντος, iii) εκδήλωση πρωτοβουλίας ως αποτέλεσμα της υπηρεσιακής και προσωπικής ανεξαρτησίας που απολαμβάνουν.

Ωστόσο, η ιδιότητα του λειτουργού, παρότι συνεπάγεται χαλαρή ιεραρχική εξάρτηση, δεν έχει ως συνέπεια ότι ο τελευταίος εκφεύγει της εντάξεως στην ευρεία έννοια του δημοσίου υπαλλήλου (εμμίσθου ή αμίσθου), διότι ο λειτουργός δεν παύει να είναι όργανο του Κράτους (ή άλλου ΝΠΔΔ) ή να ενεργεί αντί διοικητικού οργάνου, στην περίπτωση που πρόκειται για ιδιώτη (βλ. Α. Ι. Τάχος, Δημόσιο-Υπαλληλικό Δίκαιο, τρίτη έκδοση, σελ. 19, § 4). Όπως αναφέρεται χαρακτηριστικά στα Πρακτικά επί των συζητήσεων του Συντάγματος 1975, “... ο μεν δημόσιος υπάλληλος εκτελεί εντολές, ενώ ο ασκών δημόσιον λειτούργημα, είναι βεβαίως δημόσιος υπάλληλος, ο οποίος όμως έχει κάποιαν ανεξαρτησίαν ...” (βλ. Παν. Ζέπο, Ε' Αναθεωρητική Βουλή, Πρακτικά επί των συζητήσεων του Συντάγματος 1975, 507 Α. Ι. Τάχο, Δημόσιο-Υπαλληλικό Δίκαιο, τρίτη έκδοση, σελ. 21, § 5 και Δημ. Τσάτσο, Συνταγματικό Δίκαιο, τόμος Β', Β' έκδοση, 1993 σελ. 425).

Κατά συνέπεια, οι δημόσιοι λειτουργοί δεν συνιστούν εννοιολογικώς ιδιαίτερο γένος, διαφορετικό από εκείνο των δημοσίων υπαλλήλων, αλλά ειδική κατηγορία δημοσίων υπαλλήλων υπό την ευρεία έννοια του όρου [βλ. Α. Ι. Τάχος, Δημόσιοι Λειτουργοί & Υπάλληλοι, σελ. 109 (4)]. Την ερμηνεία, δε, αυτή έχει δεχθεί, εμμέσως, και η νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας. Συγκεκριμένα, με τις υπ' αριθ. 3904/2000 και 4009/2000 αποφάσεις ΣτΕ έγινε δεκτό ότι, παρά το γεγονός ότι από την γραμματική διατύπωση του άρθρου 104 του Συντάγματος προκύπτει ότι ο καθιερούμενος κανόνας περί απαγορεύσεως κατοχής δευτέρας θέσεως καταλαμβάνει κατ' αρχήν τους αναφερόμενους στην ίδια διάταξη δημοσίου “υπαλλήλους”, εντούτοις, θα πρέπει να τύχει εφαρμογής και επί των δημοσίων “λειτουργών”, όπως είναι οι καθηγητές των Α.Ε.Ι.

Ενόψει των προαναφερθέντων, η χρήση του όρου “μισθοδοτούμενοι υπάλληλοι” στην διάταξη του άρθρου 38 § 2 εδ. α' του ν. 3986/2011, δεν αντιδιαστέλλεται προς τον όρο “μισθοδοτούμενος λειτουργός”, ούτε η χρήση του όρου “μισθοδοτούμενο προσωπικό” συνιστά ανεπίτρεπτη διεύρυνση της εξουσιοδοτικής διατάξεως και θέσπιση, το πρώτο, δια κανονιστικής πράξεως (αντί τυπικού νόμου) των υποκειμένων του φόρου, παρά τα περί του αντιθέτου αβασίμως υποστηριζόμενα.

Κατόπιν των ανωτέρω, ο δεύτερος λόγος της ένδικης προσφυγής πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του ως αβάσιμος.

Κατά συνέπεια των προαναφερθέντων η υπό κρίση προσφυγή θα πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της ως νόμω και ουσία αβάσιμη.

Εν κατακλείδι δε πρέπει να ληφθεί υπ' όψη από το σεβαστό Δικαστήριο Σας ότι, τυχόν ευδοκίμηση των χιλιάδων, όμοιων με την υπό κρίση, εκκρεμών προσφυγών θα ηδύνατο ενδεχομένως να ανατρέψει την λίαν ευάλωτη δημοσιονομική σταθερότητα του Ελληνικού

Κράτους με τις εντεύθεν αυτονόητες δυσμενείς συνέπειες για την εν γένει οικονομική πορεία της χώρας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Και για όσους επιφυλασσόμεθα να προσθέσουμε προσηκόντως κατά τη συζήτηση της παρούσας

ΑΙΤΟΥΜΕΘΑ

Την απόρριψη της ένδικης προσφυγής στο σύνολό της και την καταδίκη του/της αντιδίκου στη δικαστική δαπάνη του Δημοσίου.

Τόπος, ημερομηνία

Ο Προϊστάμενος της Δημόσιας Οικονομικής Υπηρεσίας (Δ.Ο.Υ.)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ

(Δ.Ο.Υ.).....

ΕΝΩΠΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 88 ΠΑΡ.2 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΕΚΘΕΣΗ ΑΠΟΨΕΩΝ

του Προϊσταμένου της Δημόσιας Οικονομικής Υπηρεσίας, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 129 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (ν.2717/1999).

ΕΠΙ

Της από (αριθμός καταθ.....) προσφυγής του/της
..... Δικαστικού/Δικαστικής Λειτουργού:-

Εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου Σας, η ως άνω προσφυγή, με την οποία ζητείται η ακύρωση της (τεκμαιρόμενης) αρνητικής μου απάντησης επί αιτήσεως του/της ανωτέρω, με αίτημα την ανάκληση των φορολογικών δηλώσεων οικονομικών ετών, έτσι ώστε αυτός/αυτή να τύχει α) της φορολογικής απαλλαγής που απολαύουν οι Βουλευτές, κατά τα κατωτέρω λεπτομερώς αναπτυσσόμενα και β) πλήρους απαλλαγής από της υποχρέωσης καταβολής της έκτακτης εισφοράς αλληλεγγύης για την καταπολέμηση της ανεργίας, που οφείλουν να καταβάλλουν οι απασχολούμενοι στο Δημόσιο, ΝΠΔΔ κλπ., κατά το άρθρο 38 παρ. 2 εδ. α΄ του ν. 3986/2011. Της ως άνω προσφυγής αιτούμεθα την απόρριψη για τους παρακάτω ορθούς, νόμιμους και βάσιμους λόγους:

Α. ΑΟΡΙΣΤΙΑ ΤΗΣ ΥΠΟ ΚΡΙΣΗ ΠΡΟΣΦΥΓΗΣ

Η υπό κρίση προσφυγή θα πρέπει, κατ' αρχάς, να απορριφθεί ως αόριστη και ως ανεπίδεκτη δικαστικής εκτίμησης. Και τούτο, διότι στις διατάξεις του άρθρου 45 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (ν.2717/1999) ορίζεται ότι: «1.Το δικόγραφο, εκτός από τα στοιχεία που απαιτούν ειδικότερες διατάξεις, πρέπει να προσδιορίζει σαφώς το είδος και το αντικείμενό του...», στις διατάξεις του άρθρου 46 του ίδιου Κώδικα ότι: «Δικόγραφο που δεν περιέχει τα προβλεπόμενα από τις παρ.1 και 5 του προηγούμενου άρθρου στοιχεία είναι άκυρο, εκτός αν αυτά προκύπτουν από την εκτίμηση του όλου περιεχομένου του» και στις διατάξεις του άρθρου 68 ότι: «Το δικόγραφο της προσφυγής, εκτός από τα στοιχεία που προβλέπουν οι διατάξεις του άρθρου 45, πρέπει ακόμη: α) ...β) να περιέχει σαφώς καθορισμένο αίτημα».

Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, τόσο, στην ένδικη αίτηση ανακλήσεως όσο και στην υπό κρίση προσφυγή, οι προβαλλόμενοι λόγοι και το αίτημα περί επιστροφής αχρεωστήτως καταβληθέντος φόρου αναπτύσσονται κατά τρόπο γενικόλογο, ασαφή και αόριστο, γεγονός που καθιστά το υπό κρίση ένδικο βοήθημα ανεπίδεκτο δικαστικής εκτίμησης και, ως εκ τούτου, σαφώς απορριπτέο.

Περαιτέρω, ναί μεν γίνεται δεκτό, ότι, από τις διατάξεις των άρθρων 26, 87 § 1 και 88 § 2 του Συντάγματος, δεν επιτρέπεται η χορήγηση αποδοχών σε κατηγορίες εργαζομένων ή λειτουργών του δημοσίου τομέα με την εφαρμογή πρόσθετων ευεργετικών ρυθμίσεων, χωρίς ταυτόχρονη εφαρμογή αυτών στους δικαστικούς λειτουργούς, επισημαίνεται, όμως, ότι η παραδοχή αυτή τελεί υπό την αυστηρή προϋπόθεση, ότι οι συνολικές αποδοχές που προκύπτουν από τις ρυθμίσεις αυτές είναι υπέρτερες των αποδοχών που καταβάλλονται στους δικαστικούς λειτουργούς (ΣτΕ 4415/2011, 3458/1998, 130/1992, πρβλ. ΣτΕ 1020/2000, 3716/2010).

Στην συγκεκριμένη περίπτωση, ο προσφεύγων/η προσφεύγουσα, αφ' ενός μεν, επικαλείται τα ποσά που αντιστοιχούν στο υπ' αριθμ. 1072374/1223/A0012/23-7-2001 έγγραφο του Υπουργού Οικονομικών και στο άρθρο 36 § 2 του ν. 3016/2002, αφ' ετέρου δε, παραθέτει αναλυτικό κατάλογο με τα επιδόματα και τις ατέλειες που απολαύουν οι βουλευτές του Ελληνικού Κοινοβουλίου. Παρά ταύτα,

δεν προβαίνει σε καμία συνολική αποτίμηση των αποδοχών, οι οποίες, τελικώς, καταβάλλονται σε εκατέρω των δύο κατηγοριών λειτουργιών, προκειμένου να καταδείξει τη μεταξύ αυτών μισθολογική ανισότητα, ενώ δεν επικαλείται (ούτε αποδεικνύει) ότι η συγκεκριμένη προσαύξηση εισοδήματος, βάσει των ανωτέρω νομοθετικών ρυθμίσεων, ήταν αυτή που κατέστησε υψηλότερες τις αποδοχές των βουλευτών έναντι των αποδοχών των ανωτάτων δικαστικών λειτουργιών, με αποτέλεσμα ο σχετικός λόγος ως και το σχετικό αίτημα περί επέκτασης του καθεστώτος της φορολογικής μεταχείρισης της βουλευτικής αποζημίωσης να μην είναι, έστω στοιχειωδώς, δεκτικό δικανικής εκτίμησης, κατά τα προαναφερθέντα.

B. ΠΑΡΑΓΡΑΦΗ ΤΩΝ ΑΠΑΙΤΗΣΕΩΝ ΤΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΕΤΩΝ 2008 ΚΑΙ 2009.

Επειδή, σύμφωνα με τις διατάξεις των παραγράφων 1 και 2 του άρθρου 90 του ν.2362/1995 “Περί Δημοσίου Λογιστικού”: «1. Οποιαδήποτε απαίτηση κατά του Δημοσίου παραγράφεται μετά πενταετία, εφόσον από άλλη γενική ή ειδική διάταξη δεν ορίζεται βραχύτερος χρόνος παραγραφής αυτής. 2. Η κατά του Δημοσίου απαίτηση προς επιστροφή αχρεωστήτως ή παρά το νόμο καταβληθέντος σ’ αυτό χρηματικού ποσού παραγράφεται μετά τρία έτη από της καταβολής....».

Επειδή, εξάλλου, σύμφωνα με την ειδική διάταξη του άρθρου 84 παρ. 7 του Κώδικα Φορολογίας Εισοδήματος (ν.2238/1994), όπως ίσχυε πριν από τη συμπλήρωσή της με τη διάταξη του άρθρου 8 παρ. 15 του ν. 3842/2010: «Αν υποβληθεί ανακλητική δήλωση ή δήλωση με επιφύλαξη, η αξίωση για την επιστροφή του φόρου παραγράφεται τρία (3) έτη από την ημέρα της με οποιονδήποτε τρόπο αποδοχής της» (εδάφ. 1).

Κατά συνέπεια, επειδή, στην υπό κρίση υπόθεση, δεν έχει λάβει χώρα αποδοχή της ανακλητικής δήλωσης του προσφεύγοντος/της προσφεύγουσας, καθίσταται σαφές ότι εφαρμόζεται η γενική διάταξη του άρθρου 90§2 του ν. 2362/1995, οπότε οι, δια της παρούσης προσφυγής, προβαλλόμενες αξιώσεις του/της ως προς τους ένδικους φόρους που παρακρατήθηκαν κατά τα έτη 2007 και 2008 (δηλαδή για τα οικονομικά έτη 2008, 2009) ή, κατόπιν δηλώσεως, κατεβλήθησαν κατά τα έτη 2008 και 2009, έχουν υποπέσει στην προβλεπόμενη τριετή παραγραφή.

Γ. ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΗΣ ΥΠΟ ΚΡΙΣΗ ΠΡΟΣΦΥΓΗΣ

Με τον πρώτο λόγο της υπό κρίση προσφυγής, ο προσφεύγων/η προσφεύγουσα αιτείται προς άρση της, επικαλουμένης υπ’ αυτού/αυτής, αντισυνταγματικότητας την εφαρμογή επί των αποδοχών του/της, τόσο, των διαλαμβανομένων στο υπ’ αριθμ. 1072374/1223/A0012/23.7.2001 έγγραφο του Υπουργού Οικονομικών δυνάμει των οποίων αφαιρείται από το φορολογητέο ποσό της βουλευτικής αποζημίωσης ποσό 880,00 ευρώ μηνιαίως (10.560,00 ευρώ ετησίως), δηλαδή ποσό ίσο με το καταβαλλόμενο στον Ανώτατο Δικαστικό Λειτουργό αντισταθμιστικό επίδομα, όσο και, της διατάξεως του άρθρου 36 παρ. 2 του ν. 3016/2002, δυνάμει της οποίας εξαιρείται του φόρου εισοδήματος ποσοστό 25% επί του ακαθαρίστου ποσού της βουλευτικής αποζημίωσης.

Προς απόρριψη του αβασίμου αυτού λόγου επαγόμεθα τα ακόλουθα νόμιμα και βάσιμα:

1. Κατά την έννοια της διατάξεως του άρθρου 4 παρ. 5 του Συντάγματος, με την οποία θεσπίζονται οι αρχές της φορολογικής ισότητας και της καθολικότητας του φόρου, το βάρος της δημιουργίας εσόδων προς κάλυψη των δημοσίων δαπανών πρέπει να επωμίζονται όλοι οι πολίτες αδιακρίτως και, όχι, ορισμένη τάξη ή κατηγορία αυτών, με αποτέλεσμα να απαγορεύεται στον κοινό νομοθέτη να εισάγει αθέμιτες διακρίσεις και προνόμια, που δεν δικαιολογούνται από το γενικό συμφέρον ή τις ανάγκες του κοινωνικού συνόλου. Περαιτέρω, από τις διατάξεις του άρθρου 78 παρ. 1 και 4 του Συντάγματος, με τις οποίες οριοθετείται η έννοια του φόρου, συνάγεται, μεταξύ άλλων, ότι οι αναφερόμενες σε φορολογικές απαλλαγές ή εξαιρέσεις διατάξεις είναι στενά ερμηνευτέες, με αποτέλεσμα η φορολογική διοίκηση να υποχρεούται κατά την εφαρμογή των νόμων να προβαίνει σε στενή γραμματική ερμηνεία των εν γένει φοροαπαλλακτικών διατάξεων, αποκλεισμένης της διασταλτικής ή αναλογικής μεθόδου (ΣτΕ 2090/1980, 828/1984, 3645/1985, 3113/1989, 103/1990, 2052/1990, 2312/1992, 1894/1994, 1305/1999, 3587/2001, 1774/2010 κ.λ.π. και Ν.Σ.Κ. 381/1991, Ολομ. 191/1999, 372/2012, 505/2012 κλπ).

Εξάλλου, όπως προκύπτει από το γράμμα των διατάξεων του Κώδικα Φορολογίας Εισοδήματος και, ιδίως, της διατάξεως του άρθρου 45 παρ. 1, φορολογητέο εισόδημα από μισθωτές υπηρεσίες είναι το εισόδημα που προκύπτει κάθε οικονομικό έτος από κάθε περιοδικώς χορηγούμενη παροχή με οποιαδήποτε μορφή, είτε χρηματική, είτε σε είδος, δηλαδή, ανεξάρτητα από το αν ονομάζεται μισθός, ημερομίσθιο, επιχορήγηση, επίδομα ή αλλιώς. Οι περιπτώσεις εκείνες, οι οποίες δεν υπόκεινται στο φόρο αναφέρονται περιοριστικώς στην παρ. 4 του ίδιου άρθρου.

2. Σύμφωνα με την νομολογία του Δικαστηρίου Σας, η αρχή της ισοτιμίας των συντεταγμένων εξουσιών επί της οποίας ερείδεται η εν προκειμένω αιτούμενη επέκταση των διαλαμβανομένων στο υπ' αριθμ.1072374/1223/Α0012/23-7-2001 έγγραφο και των ρυθμίσεων του άρθρου 36 παρ. 2 του ν. 3016/2002 δεν καθιερώνεται ως απόλυτη, αλλά ως σχετική.

Ειδικότερα, με την υπ' αριθ. 17/2006 απόφαση του Ειδικού Δικαστηρίου (με την οποία, κατά μεταβολή της σχετικής νομολογίας, υιοθετήθηκε η μειοψηφία της προγενέστερης υπ' αριθ. 13/2006 αποφάσεως), έγινε δεκτό ότι "... η αρχή της ισοτιμίας των συντεταγμένων εξουσιών, που καθιερώνεται με τα άρθρα 26, 87 παρ. 1 και 88 παρ. 2 του Συντάγματος, δεν έχει την έννοια ότι οι αποδοχές όλων όσοι ασκούν, ως φορείς ή όργανά τους, δημόσια λειτουργήματα και αξιώματα, πρέπει να είναι κατ' ανάγκη του αυτού ύψους. Οι αποδοχές καθενός πρέπει να προσδιορίζονται όχι μόνο με βάση την ιδιότητά του ως οργάνου συντεταγμένης εξουσίας, αλλά και με βάση τις συνθήκες που είναι σύμφυτες με την άσκηση κάθε λειτουργήματος ή αξιώματος. Ειδικότερα, η διάταξη του άρθρου 88 παρ. 2 του Συντάγματος, που ομιλεί για «αποδοχές των δικαστικών λειτουργών ανάλογες με το λειτούργημα τους», δεν έχει την έννοια ότι οι αποδοχές των δικαστικών λειτουργών πρέπει να είναι ανώτερες ή ότι, πάντως, δεν μπορεί να είναι κατώτερες από τις αποδοχές οποιουδήποτε άλλου κρατικού λειτουργού. **Έχει την έννοια ότι δεν μπορεί να είναι κατώτερες από τις αποδοχές κρατικού λειτουργού που τελεί σε ίδιες με αυτούς συνθήκες.** Οι συνθήκες αυτές, ενόψει και της διάταξης του άρθρου 88 παρ. 1 του Συντάγματος που καθιερώνει την ισοβιότητα των δικαστικών λειτουργών, είναι οι συνθήκες υπηρεσιακής εξέλιξης, στο πλαίσιο σταδιοδρομίας στην οικεία λειτουργία. ... Εξάλλου, η αξίωση μισθολογικής εξομοίωσης με αμοιβές παρεχόμενες σε άλλους δημόσιους λειτουργούς ή υπαλλήλους δεν μπορεί να είναι ασφαλές μέτρο για την κατά το Σύνταγμα μισθολογική μεταχείριση του πράγματι υψηλού λειτουργήματος των δικαστών, αν δεν εξετάζεται ταυτόχρονα μήπως τέτοιες αμοιβές δίδονται *intuitu personae* ή μήπως το ύψος των αμοιβών

αυτών έχει σχέση με τη σημασία που αποδίδεται στο συγκεκριμένο είδος των προσφερόμενων υπηρεσιών, ή, τέλος, μήπως οι αποδοχές αυτές είναι, ενδεχομένως, χαριστικές ή υπερβολικές και, κατά συνέπεια, ανεπίδεκτες επέκτασης ...”.

3. Περαιτέρω, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 63 του Συντάγματος:

«1. Οι βουλευτές, για την άσκηση του λειτουργήματός τους, δικαιούνται από το Δημόσιο αποζημίωση και δαπάνες. Το ύψος τους καθορίζεται με απόφαση της Ολομέλειας της Βουλής.

2. Οι βουλευτές απολαμβάνουν συγκοινωνιακή, ταχυδρομική και τηλεφωνική ατέλεια, που η έκτασή της καθορίζεται με απόφαση της Ολομέλειας της Βουλής.

3. Αν βουλευτής απουσιάσει αδικαιολόγητα σε περισσότερες από πέντε συνεδριάσεις το μήνα, κρατείται υποχρεωτικά, για κάθε απουσία, το ένα τριακοστό της μηνιαίας αποζημίωσής του».

Από την ως άνω συνταγματική διάταξη συνάγεται, ότι, στους βουλευτές δεν καταβάλλεται από το Δημόσιο μισθός ως αντάλλαγμα των υπηρεσιών που παρέχουν, αλλά **αποζημίωση** ως αντιστάθμισμα για την αποστέρηση, λόγω της απασχόλησής τους με την ενάσκηση του βουλευτικού λειτουργήματος και της εκπλήρωσης των υποχρεώσεων που απορρέουν από αυτό, των ωφελημάτων από την επαγγελματική τους ενασχόληση, καθώς και για την κάλυψη των δαπανών που συνεπάγονται τα βουλευτικά τους καθήκοντα. Η βουλευτική αποζημίωση αποτελεί δημοκρατικό θεσμό και καθιστά το βουλευτικό αξίωμα προσιτό σε όλους τους πολίτες, ανεξάρτητα από την οικονομική τους κατάσταση, επιτρέποντας και στους οικονομικά ασθενέστερους να εγκαταλείψουν το βιοποριστικό τους επάγγελμα και να ασχοληθούν με τα κοινά. Συνεπώς, η καταβαλλόμενη στους βουλευτές κατά μήνα αποζημίωση δεν έχει τα εννοιολογικά στοιχεία του μισθού, που αποτελεί χρηματική κατά κανόνα αντιπαροχή, καταβαλλόμενη στον εργαζόμενο για ορισμένη εργασία από το φυσικό ή νομικό πρόσωπο που ωφελείται από την παροχή της, αλλά αποβλέπει στην κάλυψη των οικονομικών συνεπειών από την απομάκρυνση του βουλευτή από το επαγγελματικό και βιοποριστικό γενικά έργο του και την αποκλειστική του απασχόληση με το λειτούργημά του (βλ. Ελ.Συν. 345/2012, Τμ. ΙΙ, 183/1993 Ολ., 1516/2009 Τμ. ΙΙ, Α.Π. 383/1961, Τμ. Γ΄. Συνταγματικό Δίκαιο Αθαν. Ράϊκου, έκδοση 1990, τομ. Α, σελ. 69 επ., Μαθήματα Συνταγματικού Δικαίου του Ε. Βενιζέλου σελ. 521).

Ο καθορισμός του ποσού της βουλευτικής αποζημίωσης και των δαπανών έχει ανατεθεί στην αποκλειστική αρμοδιότητα της Βουλής και καθορίζεται με απόφαση της Ολομέλειας αυτής, στο πλαίσιο της εσωτερικής αυτονομίας της Βουλής. Η βουλευτική αποζημίωση καθορίστηκε, υπό την ισχύ του προηγούμενου Συντάγματος, με την απόφαση της Βουλής που λήφθηκε κατά την ΚΔ΄ συνεδρίαση της 22ας Δεκεμβρίου 1964, σύμφωνα με την οποία, *«η μηνιαία βουλευτική αποζημίωσις είναι ίση προς το σύνολον των μηνιαίων αποδοχών (μετά του ανωτάτου ορίου των πάσης φύσεως παρεχόμενων επιδομάτων και προσαυξήσεων) του Ανώτατου Δικαστικού Λειτουργού».* Η απόφαση αυτή διατηρήθηκε σε ισχύ με το άρθρο 1 του Ζ΄ Ψηφίσματος του 1975 (Α΄ 23), οι διατάξεις του οποίου μπορούν, κατά το άρθρο 12 παρ. 2 αυτού και το άρθρο 111 παρ. 2 του Συντάγματος, να καταργηθούν με νόμο. Ως νόμος που μπορεί να καταργήσει τις διατάξεις του Ψηφίσματος αυτού που ρυθμίζουν το ποσό της αποζημίωσης και των δαπανών που καταβάλλονται στους βουλευτές, νοείται η απόφαση της Ολομέλειας ή ο Κανονισμός της Βουλής.

4. Με την υπ' αριθ. 3150/1999 απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας, έγινε δεκτό ότι το ποσό που καταβάλλεται ως αντισταθμιστικό επίδομα στους δικαστικούς λειτουργούς και στους λειτουργούς του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους αντικρύζει πραγματικές δαπάνες και δεν αποτελεί φορολογητέο εισόδημα. Με την 1023113/ 423/A0012/ ΠΟΛ.1077/28.2.2000 εγκύκλιό της, η Διεύθυνση Φορολογίας Εισοδήματος (Δ12) της Γενικής Διεύθυνσης Φορολογίας του Υπουργείου Οικονομικών απέστειλε στις αρμόδιες υπηρεσίες απόσπασμα της ανωτέρω αποφάσεως και έδωσε κατευθύνσεις για τη φορολογική μεταχείριση των αναδρομικών αμοιβών δικαστικών λειτουργών και μελών του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους. Η ίδια Υπηρεσία με το υπ' αριθ. 1072374/1223/A0012/23-7-2001 έγγραφό της προς τη Βουλή των Ελλήνων, Διεύθυνση Οικονομικών Υπηρεσιών, Τμήμα Λογιστηρίου, πληροφορεί τον αποδέκτη ότι, σχετικά με τη φορολογική μεταχείριση των αναδρομικών αμοιβών των βουλευτών, «...ισχύουν όσα έχουν κριθεί με την 3150/1999 απόφαση του ΣτΕ... καθόσον η Βουλή, στη συνεδρίαση ΚΔ της 22^{ας} Δεκεμβρίου 1964 αποφάσισε όπως από 1^η Ιανουαρίου 1965 η μηνιαία βουλευτική αποζημίωση είναι ίση προς το σύνολο των μηνιαίων αποδοχών (μετά του ανωτάτου ορίου των πάσης φύσεως παρεχομένων επιδομάτων & προσαυξήσεων) του Ανωτάτου Δικαστικού Λειτουργού...».

Από το περιεχόμενο του εγγράφου αυτού συνάγεται, σαφώς, ότι σε αυτό δεν περιέχονται ρυθμίσεις και δεν ιδρύεται κανόνας δικαίου. Με δεδομένη τη σύνδεση της βουλευτικής αποζημιώσεως με τις αποδοχές του Ανώτατου Δικαστικού Λειτουργού, γνωστοποιείται στην αρμόδια οικονομική υπηρεσία η 3150/1999 απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας και εκτίθεται ότι, όσα έχουν κριθεί με την απόφαση αυτή, τυγχάνουν εφαρμογής και σχετικά με τη φορολογική μεταχείριση των αναδρομικών αμοιβών των βουλευτών, όπως ακριβώς με τη φορολογική μεταχείριση των αναδρομικών αμοιβών των δικαστικών λειτουργών. Πέραν αυτού, στο έγγραφο αυτό δεν γίνεται καμία αναφορά σε επέκταση τυχόν νέων αποδοχών των δικαστικών λειτουργών και στους βουλευτές ή το αντίστροφο.

Συνεπώς, αλυσιτελώς προβάλλεται ότι συντρέχει περίπτωση εφαρμογής του κανόνα δικαίου που ιδρύεται με το έγγραφο αυτό και στον προσφεύγοντα/στην προσφεύγουσα για τους λόγους που εκτίθενται στην προσφυγή.

5. Σε κάθε περίπτωση και δοθέντος ότι, σύμφωνα με την ως άνω απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας, το αντισταθμιστικό επίδομα που καταβάλλεται στους δικαστικούς λειτουργούς και στους λειτουργούς του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, αναλόγως του βαθμού τους, απαλλάσσεται από το φόρο εισοδήματος, το αίτημα του προσφεύγοντος/της προσφεύγουσας για χορήγηση περαιτέρω φορολογικής απαλλαγής κατά το ύψος του εν λόγω επιδόματος, ως αυτό καταβάλλεται στους Ανωτάτους Δικαστικούς Λειτουργούς ή, επικουρικά, κατά την αντιστοιχούσα στον βαθμό του/της, αύξηση του καθαρού εισοδήματός του/της, είναι απορριπτέο και για τον πρόσθετο λόγο ότι, τυχόν, ικανοποίησή του/της θα έχει ως συνέπεια την εκ νέου, δηλαδή διπλή, φοροαπαλλαγή.

6. Εξάλλου, με τις διατάξεις του άρθρου 5 παρ. 12 του ν. 3842/2010 ορίστηκε, ότι, καταργούνται οι διατάξεις της παρ. 1 του άρθρου 5 του Ζ' Ψηφίσματος του έτους 1975 της Ε' Αναθεωρητικής Βουλής, όπως αυτές ισχύουν, εκτός των δύο τελευταίων εδαφίων της παραγράφου αυτής. Οι διατάξεις που διατηρούνται σε ισχύ, προστέθηκαν με την παρ. 2 του άρθρου 36 του ν. 3016/2002 (Α'110), ίσχυσαν για εισοδήματα αποκτηθέντα ή για δαπάνες πραγματοποιηθείσες από 1^{ης} Ιανουαρίου 2002 και έχουν ως εξής: «Κατά την εκκαθάριση του φόρου εισοδήματος από την αρμόδια δημόσια οικονομική υπηρεσία,

από το ποσό του πρώτου εδαφίου αφαιρείται ποσό ίσο με το εικοσιπέντε τοις εκατό (25%) του ακαθάριστου ποσού της βουλευτικής αποζημίωσης ως τεκμαρτό ποσό για την κάλυψη των δαπανών μίσθωσης πολιτικών γραφείων και λοιπών δαπανών άσκησης του λειτουργήματος. Το ποσοστό αυτό μπορεί να αναπροσαρμόζεται με απόφαση του Υπουργού Οικονομίας και Οικονομικών».

Ας σημειωθεί ότι, σύμφωνα με την αιτιολογική έκθεση της εν λόγω διατάξεως, «Η ανωτέρω ρύθμιση κρίνεται αναγκαία για λόγους φορολογικής δικαιοσύνης, γιατί με το ισχύον φορολογικό καθεστώς, αφ' ενός φορολογούνται τα ποσά που παρακρατούνται από τη βουλευτική αποζημίωση και αποδίδονται στα κόμματα, αφ' ετέρου δεν εκπίπτονται διάφορες δαπάνες, όπως τα μισθώματα πολιτικών γραφείων, τα οποία είναι απαραίτητα για την άσκηση των καθηκόντων των βουλευτών».

Στο σημείο αυτό σημειώνεται ότι πολλοί βουλευτές, ιδίως εξ επαρχίας, αναγκάζονται να διατηρούν δύο ή περισσότερα μισθωμένα πολιτικά γραφεία, σε περισσότερες της μιας πόλεις της χώρας, γεγονός που αυξάνει σημαντικά τις σχετικές δαπάνες τους, οι οποίες ασφαλώς δεν έχουν καμία απολύτως αντιστοίχιση προς τις επαγγελματικές δαπάνες των δικαστικών λειτουργών.

Από τα ανωτέρω καθίσταται σαφές, ότι, η προϋπόθεση για την εφαρμογή της εν λόγω απαλλακτικής διατάξεως συντρέχει, μόνον εφόσον πρόκειται για βουλευτές, δοθέντος ότι, μόνον, το λειτουργήμα αυτών απαιτεί τη μίσθωση πολιτικών γραφείων και, μάλιστα, όπως είναι κοινώς γνωστό, πέραν του ενός. Επομένως, εκτός του ότι, κατά τα ανωτέρω, επιβάλλεται η στενή γραμματική ερμηνεία των φοροαπαλλακτικών διατάξεων, η εφαρμογή τους δεν μπορεί να επεκταθεί στους δικαστικούς λειτουργούς και, για το λόγο ότι, τελούν υπό διαφορετικές, ως προς το στοιχείο αυτό, συνθήκες ασκήσεως του λειτουργήματός τους.

7.Σημειώνεται, επίσης, ότι η ως άνω ρύθμιση θεσπίστηκε σε περίοδο κατά την οποία ίσχυε, αφενός μεν, το ασυμβίβαστο των περιπτώσεων (α) έως (ε) της πρώτης παραγράφου του άρθρου 57 του Συντάγματος, αφετέρου δε, το σχεδόν απόλυτο ασυμβίβαστο των εν ενεργεία βουλευτών προς την άσκηση οποιουδήποτε επαγγέλματος (άρθρο 57 παρ. 1, 2, 3 του Συντάγματος, όπως ίσχυε μετά την αναθεώρησή του από τη Ζ' Αναθεωρητική Βουλή των Ελλήνων με το από 6.4.2001 Ψήφισμα, Α' 84/17.4.2001 και μέχρι την αναθεώρησή του από την Η' Αναθεωρητική Βουλή των Ελλήνων με το από 27.5.2008 Ψήφισμα, Α' 102/2.6.2008).

Μετά την επαναφορά του προϊσχύσαντος καθεστώτος του σχετικού επαγγελματικού ασυμβίβαστου με το από 27.5.2008 Ψήφισμα, ναι μεν, κάμφθηκε το απόλυτο ασυμβίβαστο, πλην όμως, οι περιορισμοί εκλογής του άρθρου 56 του Συντάγματος και τα ασυμβίβαστα της παρ. 1 του άρθρου 57, συνεπάγονται την αδυναμία ενασχόλησης ή δραστηριοποίησης των μελών ή των υποψήφιων μελών του Ελληνικού Κοινοβουλίου σε ένα μεγάλο μέρος του δημοσίου και του ιδιωτικού τομέα. Οι επαγγελματικοί αυτοί περιορισμοί αποκτούν ειδικό βάρος ενόψει και των ειδικών συνθηκών ανάδειξης και παραμονής στο βουλευτικό αξίωμα προσώπων τα οποία, τουλάχιστον, στην περίπτωση αντιπροσώπων προερχόμενων από περιοχές εκτός της Αττικής, αναγκάζονται, εκ των πραγμάτων και λόγω της αποστάσεως, είτε να εγκαταλείψουν, είτε να αναστείλουν ουσιαστικά την επαγγελματική τους σταδιοδρομία, ακόμα και όταν δεν καταλαμβάνονται από τα προαναφερθέντα κωλύματα και ασυμβίβαστα και, μάλιστα, υπό συνθήκες αβεβαιότητας, δεδομένου ότι η κατάληψη βουλευτικής έδρας δεν συνεπάγεται, ως εκ της φύσεως του λειτουργήματος του αντιπροσώπου στο Κοινοβούλιο, τη διατήρηση αυτής.

Από τα ανωτέρω σαφώς συνάγεται ότι τα μέλη του Ελληνικού Κοινοβουλίου τελούν υπό ουσιωδώς διαφορετικές συνθήκες έναντι των δικαστικών λειτουργών, οι οποίοι, για λόγους αναγόμενους στο λειτούργημά τους, απολαμβάνουν την, κατά το άρθρο 88 του Συντάγματος, ισοβιότητα.

8. Οι πιο πάνω παραδοχές δεν αναιρούνται ούτε από το γεγονός ότι στους βουλευτές παρέχονται τα επιδόματα και οι ατέλειες που παρατίθενται στην προσφυγή. Υπό την εκδοχή ότι είναι ακριβής η εν λόγω παράθεση, θα πρέπει να γίνει δεκτό ότι αυτά δεν συνδέονται προς τις εν γένει αποδοχές των βουλευτών, ενόψει της ελλείψεως περιοδικότητας αυτών, ως υποκείμενων, εν τοις πράγμασι, στον χρονικό περιορισμό της διάρκειας της βουλευτικής περιόδου και του προαιρετικού χαρακτήρα τους, δεδομένου ότι ωφελούν μόνον τους βουλευτές που ποιούνται χρήση αυτών (πρβλ. ΣτΕ 1441/2000). Κατά συνέπεια, η ύπαρξη των συγκεκριμένων επιδομάτων και ατελειών των βουλευτών δεν δύναται να αποτελέσει λόγο που να δικαιολογεί, από μόνος του, την επέκταση των ρυθμίσεων της παρ. 2 του άρθρου 36 του ν. 3016/2002 και στους δικαστικούς λειτουργούς, ούτε των διαλαμβανόμενων στο υπ' αριθμ. 1072374/1223/Α0012/23-7-2001 έγγραφο, εάν υποτεθεί ότι το έγγραφο αυτό περιέχει ρύθμιση. Αντιθέτως, ενόψει των προαναφερθεισών ειδικών συνθηκών, προς τις οποίες συναρτάται η άσκηση των βουλευτικών καθηκόντων, καθώς και της ανάγκης προσελκύσεως στον πολιτικό στίβο προσώπων εγνωσμένου κύρους και ευρείας κοινωνικής αποδοχής, θα πρέπει να γίνει δεκτό ότι οι ως άνω ρυθμίσεις, συνιστούν, επιπροσθέτως, μορφή κινήτρων για την προσέλκυση, από το σύνολο της Ελληνικής Επικράτειας, ανθρώπων του προαναφερθέντος επιπέδου (πρβλ. ΣτΕ 3458/1998, 1651/1997, 3458/1997). Κατά συνέπεια, πέραν της σχετικότητας της αρχής της ισοτιμίας των λειτουργιών, η μη επέκταση των ανωτέρω και επί των δικαστικών λειτουργών δεν συνεπάγεται την παράβαση της συνταγματικής αρχής της ισότητας ελλείψει ομοίων συνθηκών.

Επομένως, κατά συνέπεια των προαναφερθέντων, ο πρώτος λόγος της υπό κρίση προσφυγής είναι αβάσιμος και απορριπτέος στο σύνολό του.

Δ. ΕΠΙ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΗΣ ΥΠΟ ΚΡΙΣΗ ΠΡΟΣΦΥΓΗΣ.

Με το δεύτερο λόγο της υπό κρίση προσφυγής ο προσφεύγων/η προσφεύγουσα αμφισβητεί τη συνταγματικότητα της επιβολής με τη διάταξη του άρθρου 38 παρ. 2 εδ. α' του ν. 3986/2011 της έκτακτης εισφοράς αλληλεγγύης για την καταπολέμηση της ανεργίας,

Προς απόρριψη αβασίμου αυτού λόγου, επαγόμεθα τα ακόλουθα νόμιμα και βάσιμα.

1. Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 38 παρ. 2 εδάφ. Α' του ν. 3986/2011 (ΦΕΚ 152 Α'): *«Καθιερώνεται ειδική εισφορά αλληλεγγύης για την καταπολέμηση της ανεργίας. Η εισφορά αυτή υπολογίζεται σε ποσοστό δύο τοις εκατό (2%) επί των τακτικών αποδοχών και προσθέτων αμοιβών και αποζημιώσεων όλων των μισθοδοτούμενων υπαλλήλων του Δημοσίου, Ν.Π.Δ.Δ., Ο.Τ.Α., καθώς και των υπαλλήλων όλων ανεξαιρέτως των Δημοσίων Επιχειρήσεων και Οργανισμών και των Ν.Π.Ι.Δ., συμπεριλαμβανομένων και των Τραπεζών».*

Εξάλλου, σύμφωνα με την Υπουργική Απόφαση οικ/2011 (ΥΑ οικ. 2/57654/0022 ΦΕΚ Β 1853 2011): Ειδική εισφορά αλληλεγγύης § 2 α. άρθρου 38, ν. 3986/2011 (549665): *«1. Η προβλεπόμενη από τις διατάξεις της παρ. 2 α του άρθρου 38 του ν. 3986/2011 (ΦΕΚ 152 Α') ειδική εισφορά αλληλεγγύης υπολογίζεται σε ποσοστό δύο τοις εκατό (2%) επί του συνόλου των τακτικών αποδοχών και πρόσθετων αμοιβών και αποζημιώσεων όλου του μισθοδοτούμενου προσωπικού του Δημοσίου, των Ν.Π.Δ.Δ. και Ο.Τ.Α., καθώς και του προσωπικού όλων ανεξαιρέτως των Δημοσίων Επιχειρήσεων και Οργανισμών και των Ν.Π.Ι.Δ., συμπεριλαμβανομένων και των Τραπεζών».*

2. Η κατά το άρθρο 38 παρ.2 εδαφ. α΄ του ν. 3986/2011 επιβολή της ειδικής εισφοράς αλληλεγγύης για την καταπολέμηση της ανεργίας υπαγορεύθηκε από λόγους δημοσίου συμφέροντος, καθόσον, σύμφωνα με την αιτιολογική έκθεση του ως άνω νόμου, η επιβολή αυτής κρίθηκε αναγκαία για την αντιμετώπιση των συνεπειών της οικονομικής κρίσης κατά την εξόχως δύσκολη δημοσιονομική κατάσταση στην οποία έχει περιέλθει η χώρα μας, το τεράστιο δημοσιονομικό έλλειμμα και το υπέρογκο εθνικό χρέος. Εξάλλου, ο σκοπός αυτός της εισπράξεως των αναγκαίων για τη λειτουργία του κρατικού μηχανισμού εσόδων έχει αναχθεί από το νομοθέτη, επιτρεπτός κατά το Σύνταγμα, σε σκοπό δημοσίου συμφέροντος, δεδομένης της σημαντικής αυξήσεως της ανεργίας στη χώρα μας και της άμεσης ανάγκης λήψης μέτρων εισπρακτικού χαρακτήρα μέχρι να καταπολεμηθεί η φοροδιαφυγή και να αποδώσουν πιο μακροπρόθεσμα μέτρα. (ΣτΕ 668/2012 Ολομ.)

3. Σε κάθε περίπτωση και ανεξάρτητα από τα ανωτέρω, η εισφορά δεν έχει τα εννοιολογικά χαρακτηριστικά του φόρου, εξ απόψεως δε σκοπού και βαρυνόμενων με αυτή, είναι πιο περιορισμένη και εξειδικευμένη έναντι του φόρου (Ν. Χατζητζανής, Εγχειρίδιον Γενικών Αρχών Φορολογικού Δικαίου, Σάκκουλας 1991, σελ. 25-26).

Επομένως, η έκτακτη εισφορά του ν. 3986/2011, ως μη πληρούσα την έννοια του φόρου δεν εμπίπτει στους περιορισμούς του άρθρου 78 παρ. 2 του Συντάγματος. Ειδικότερα, η ανωτέρω έκτακτη εισφορά συνιστά έκτακτη οικονομική επιβάρυνση και, όχι, φόρο με τη δημοσιονομική και νομική έννοια του όρου (πρβλ. **ΟλΣτΕ 1685/2013, επίσης ΣτΕ 1317, 1318/1979, Ολομ., 3098, 3653/1981, 3202/1982, 116, 2209, 3515/1983, 357/1984, επταμ., 3639/1984, 797, 2729/1986** και εις Μ.Δ. Στασινόπουλου, Μαθήματα Δημοσιονομικού Δικαίου, Αθήνα 1966, σελ. 254 επ.). Και τούτο, διότι, η προαναφερθείσα εισφορά, αφενός, αποσκοπεί σε συγκεκριμένο σκοπό, ήτοι να αντιμετωπίσει τις συνέπειες της οικονομικής κρίσης, πράγμα που δεν υπάρχει στην περίπτωση της επιβολής φόρων και, αφετέρου, έχει προσωρινό χαρακτήρα, σε αντίθεση με το φόρο, χαρακτηριστικό στοιχείο του οποίου αποτελεί η μονιμότητα και περιοδικότητα (βλ. Δ. Καραγιωργα, Παραδόσεις Δημοσιονομικής Πολιτικής, σελ. 180 επ., του ιδίου, Οικονομικές λειτουργίες του Κράτους, σελ. 299, του ιδίου. Οι Δημοσιονομικοί θεσμοί, σελ. 215 επ.). Συνεπώς, στην περίπτωση της ένδικης εισφοράς, η επιβολή της οποίας έχει, όπως αναφέρεται και στην αιτιολογική έκθεση αυτής, εκ των προτέρων καθορισμένο κοινωνικοοικονομικό σκοπό, συνιστάμενο στην αντιμετώπιση της δημοσιονομικής κρίσης, είναι προφανής η αντιστοιχία της επιβαλλόμενης οικονομικής επιβάρυνσης προς τον επιδιωκόμενο κοινωνικοοικονομικό σκοπό, ο οποίος συνιστά τη νομοθετική ratio αυτής. Το στοιχείο αυτό προσδίδει στο υπό κρίση μέτρο το γνήσιο χαρακτήρα μιας εισφοράς που δεν συνιστά φορολογία και δεν υπόκειται, σε κάθε περίπτωση, στους επιβαλλόμενους για τη φορολογία περιορισμούς του άρθρου 78 παρ. 2 του Συντάγματος.

4. Στην υπό κρίση προσφυγή προβάλλεται ότι η επιβολή της επίδικης έκτακτης εισφοράς, μόνον, σε βάρος των μισθοδοτούμενων του δημοσίου τομέα, χωρίς να επιβαρύνονται οι απασχολούμενοι στον ιδιωτικό τομέα, συνιστά διάκριση παραβιάζουσα την διάταξη του άρθρου 4 § 5 του Συντάγματος. Επί του ισχυρισμού αυτού επισημαίνονται τα ακόλουθα νόμιμα και βάσιμα:

Όπως γίνεται παγίως δεκτό από την διάταξη του άρθρου 4 παρ. 5 του Συντάγματος, με την οποία θεσπίζεται η αρχή της φορολογικής ισότητας και της καθολικότητας του φόρου, απορρέει και η αρχή

ότι η φορολογία πρέπει να επιβάλλεται με βάση την φοροδοτική ικανότητα των πολιτών. Η αρχή αυτή, ωστόσο, δεν αποκλείει την διαφορετική φορολογική μεταχείριση κατηγοριών φορολογουμένων, εφ' όσον η μεταχείριση αυτή δεν είναι αυθαίρετη, αλλά στηρίζεται σε γενικά και αντικειμενικά κριτήρια ανταποκρινόμενα στις ιδιαίτερες συνθήκες κάθε κατηγορίας, ενόψει και των εκάστοτε κοινωνικοοικονομικών συνθηκών. Παρέχεται, δε, ευρεία σχετική ευχέρεια στον κοινό νομοθέτη να διαμορφώνει το κατάλληλο, κατά την εκτίμησή του, φορολογικό σύστημα. Συνεπώς, κατά την έννοια των ως άνω συνταγματικών διατάξεων, ο φόρος δεν αποκλείεται να βαρύνει ορισμένο μόνο κύκλο προσώπων ή πραγμάτων, εφόσον πλήττει ορισμένη φορολογητέα ύλη, η οποία, κατ' αυτό τον τρόπο, επιτρέπει την επιβάρυνση του συγκεκριμένου αυτού κύκλου φορολογουμένων βάσει γενικών και αντικειμενικών κριτηρίων που τελούν σε συνάφεια με το ρυθμιζόμενο θέμα (ΟλΣτΕ 1685/2013, 1972/2012 [2469-2471/2008](#), ΣτΕ 2116/12, 693/2011, 3485/2007 κλπ.).

5. Η επίδικη έκτακτη εισφορά αλληλεγγύης για την καταπολέμηση της ανεργίας επεβλήθη με το άρθρο 38 § 2 εδ. α' του ν. 3986/2011, σε ποσοστό 2% επί των τακτικών αποδοχών και πρόσθετων αμοιβών και αποζημιώσεων όλων των μισθοδοτούμενων υπαλλήλων του Δημοσίου, Ν.Π.Δ.Δ., Ο.Τ.Α., καθώς και των υπαλλήλων όλων ανεξαιρέτως των Δημοσίων Επιχειρήσεων και Οργανισμών και των Ν.Π.Ι.Δ., συμπεριλαμβανομένων και των Τραπεζών.

Περαιτέρω, είναι αλήθεια ότι οι, εκτός ευρύτερου δημοσίου τομέα, απασχολούμενοι δεν περιλαμβάνονται στο ρυθμιστικό αντικείμενο της ένδικης εισφοράς, ωστόσο, το γεγονός αυτό δεν συνεπάγεται και την γενικότερη εξαίρεσή τους από την συνολική προσπάθεια επιτεύξεως της δημοσιονομικής ισορροπίας των οικονομικών του Ελληνικού Κράτους. Αντιθέτως, ο ιδιωτικός τομέας έχει επωμιστεί το κύριο βάρος της εν λόγω προσπάθειας. Είναι χαρακτηριστικό ότι κατά την τελευταία τετραετία έχουν επιβληθεί, κατ' αποκλειστικότητα στον ιδιωτικό τομέα, σειρά εκτάκτων εισφορών. Συγκεκριμένα, δε, έχουν πλήξει αποκλειστικώς τον ιδιωτικό τομέα τα κάτωθι μέτρα: i) έκτακτη εφάπαξ εισφορά στα φυσικά πρόσωπα (άρθρο 18 ν.3758/2009) ii) έκτακτη εφάπαξ εισφορά στα πλοία αναψυχής (άρθρο 3 του ν. 3790/2009), iii) έκτακτη εφάπαξ εισφορά κοινωνικής ευθύνης στα μεγάλα κέρδη των επιχειρήσεων (άρθρο 2 ν.3808/2009) iv) έκτακτη εισφορά στη μεγάλη ακίνητη περιουσία φυσικών προσώπων και αύξηση του Ε.Τ.ΑΚ. των νομικών προσώπων μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα (άρθρο 3 ν. 3808/2009) v) έκτακτη εφάπαξ εισφορά στα φυσικά πρόσωπα με μεγάλο εισόδημα (άρθρο 5 ν. 3833/2010) vi) έκτακτη εισφορά στα κέρδη των νομικών προσώπων (άρθρο 5 ν.3845/2010) vii) εισφορά αλληλεγγύης συνταξιούχων (άρθρο 38 ν. 3863/2010 και άρθρο 11 ν. 3865/2010) viii) ειδική εισφορά αλληλεγγύης στα φυσικά πρόσωπα (άρθρο 29 ν.3986/2011) ix) έκτακτη εισφορά σε αντικειμενικές δαπάνες (άρθρο 30 ν. 3986/2011) x) επιβολή τέλους επιτηδεύματος (άρθρο 31 ν. 3986/2011) xi) ειδική εισφορά υπέρ του Τ.Π.Δ.Υ. (άρθρο 38 παρ. 2 β ν.3986/2011) xii) μείωση του εφάπαξ βοηθήματος στους ασφαλισμένους του τομέα πρόνοιας δημοσίων υπαλλήλων του Τ.Π.Δ.Υ. και του κλάδου ασφάλισης προσωπικού Δ.Ε.Η. του ΤΑΥΤΕΚΩ (άρθρο 44 παρ. 5 α ν. 3986/2011) xiii) επιπλέον μηνιαία εισφορά στους συνταξιούχους (άρθρο 44 παρ. 11 ν. 3986/2011) xiv) ειδική εισφορά συνταξιούχων επικουρικής ασφάλισης (άρθρο 44 παρ. 13 ν. 3986/2011) xv) πρόσθετες εισφορές ελευθέρων επαγγελματιών που υπάγονται στην ασφάλιση του Ε.Τ.Α.Α. (άρθρο 44 παρ.14-15 ν.3986/2011) xvi) Ε.Ε.Τ.Η.Δ.Ε. (άρθρο 53 του ν. 4021/2011), xvii) μείωση της μηνιαίας κυρίας σύνταξης (άρθρα 1 και 2 ν. 4024/2011).[βλ. μελέτη Γιώργου Α. Κεραμόντε, τ. Ορκωτού Ελεγκτή Λογιστή, δημοσιευμένη στο Ε7 2012 σελ.289].

Κατά συνέπεια και υπό τα δεδομένα αυτά, η μη υπαγωγή στην επίδικη εισφορά των εισοδημάτων των απασχολούμενων στον ιδιωτικό τομέα δεν υπερβαίνει τα όρια της ευχέρειας του νομοθέτη να

καθορίζει με γενικά και αντικειμενικά κριτήρια τον ενδεδειγμένο εκάστοτε τρόπο και χρόνο φορολόγησης διαφόρων κατηγοριών φορολογουμένων, και δεν παραβιάζει, ως εκ τούτου, το άρθρο 4 παρ. 5 του Συντάγματος (πρβλ. ΣτΕ 693/2011 και 1685/2013 Ολομ.).

6. Εξάλλου, εις ότι, αφορά, ειδικώς, στην επιβολή της έκτακτης εισφοράς αλληλεγγύης για την καταπολέμηση της ανεργίας αποκλειστικώς επί των απασχολουμένων στον ευρύτερο δημόσιο τομέα, πρέπει να επισημανθεί ότι η επιλογή αυτή του νομοθέτη συνιστά θεμιτή αντιστάθμιση του γεγονότος ότι, εν όψει των θεσμών της μονιμότητας και της ισοβιότητας, η έννοια της ανεργίας ουσιαστικώς δεν υφίσταται στον εν λόγω τομέα. Υπ' αυτήν την έννοια, μία νομοθετική επιβολή της ένδικης εισφοράς για την καταπολέμηση της ανεργίας και επί του μαστιζόμενου από την ανεργία ιδιωτικού τομέα ή αποκλειστικώς επ' αυτού, θα συνιστούσε απόκλιση από τη συνταγματική αρχή της φορολογικής ισότητας, καθώς το συρρικνούμενο ενεργό τμήμα του ιδιωτικού τομέα, το οποίο, όπως είναι κοινώς γνωστό έχει υποστεί σοβαρή μείωση των αποδοχών του, θα καλείτο να στηρίξει, τοιουτοτρόπως, το διαρκώς διογκούμενο ανενεργό τμήμα αυτού.

Κατόπιν των προαναφερθέντων, είναι απολύτως προφανές ότι ο σχετικός ισχυρισμός του αντιδίκου είναι απορριπτέος ως αβάσιμος.

7. Επιπροσθέτως των ως άνω λόγων προσφυγής, ο αντίδικος υποστηρίζει, επικουρικώς, ότι η επιβολή της ένδικης έκτακτης εισφοράς αφορά, κατά την γραμματική της διατύπωση, σε μισθοδοτούμενους “υπαλλήλους” του δημοσίου, κλπ, με αποτέλεσμα, εν όψει της, στενής και μη επιδεχόμενης αναλογικής εφαρμογής, ερμηνείας των φορολογικών νόμων, να μην δύναται να επιβληθεί αυτή και επί των, χαρακτηριζόμενων από το Σύνταγμα ως “λειτουργών”, τακτικών δικαστών. Επίσης, διατείνεται ότι η διάταξη του άρθρου μόνου παρ. 1 εδ. α' της οικ.2/57654/0022/22-8-2011 Κ.Υ.Α., αναφερόμενη γενικώς σε μισθοδοτούμενο προσωπικό και όχι σε μισθοδοτούμενους υπαλλήλους, όπως η εξουσιοδοτική αυτής διάταξη, αφ' ενός μεν, είναι ανίσχυρη ως τεθείσα καθ' υπέρβαση νομοθετικής εξουσιοδοτήσεως, αφ' ετέρου δε, παραβιάζει την διάταξη του άρθρου 78 § 1 του Συντάγματος, που επιτάσσει τον καθορισμό των υποκειμένων σε φόρο δια τυπικού νόμου. Επ' αυτών θα πρέπει να τονιστούν τα ακόλουθα:

Η διάκριση των οργάνων της δημοσίας διοικήσεως σε “δημοσίους υπαλλήλους” και “δημοσίους λειτουργούς” αποτελεί μία υπαρκτή και σημαντική ως προς τις συνέπειές της διάκριση. Τα κριτήρια υπαγωγής στην έννοια του “λειτουργού” είναι, αφ' ενός μεν, η συνταγματική/νομοθετική βούληση (τακτικοί δικαστές και εισαγγελείς, οι λειτουργοί του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, οι καθηγητές των ΑΕΙ, οι Υπουργοί, οι λειτουργοί όλων των γνωστών θρησκειών, το διδακτικό προσωπικό της κατωτέρας και μέσης εκπαίδευσως), αφ' ετέρου δε, η φύση του παρεχομένου έργου (τεχνοκράτες, ιατροί ΕΣΥ, δικηγόροι, συμβολαιογράφοι, δημοσιογράφοι, μέλη Σ.Ο.Ε., κλπ). Ως θεμελιώδη και διαρκή γνωρίσματα της διακρίσεως μπορούν να χαρακτηριστούν: i) χαλαρή ιεραρχική εξάρτηση των λειτουργών, ii) θεραπεία εκ μέρους τους του δημοσίου συμφέροντος, iii) εκδήλωση πρωτοβουλίας ως αποτέλεσμα της υπηρεσιακής και προσωπικής ανεξαρτησίας που απολαμβάνουν.

Ωστόσο, η ιδιότητα του λειτουργού, παρότι συνεπάγεται χαλαρή ιεραρχική εξάρτηση, δεν έχει ως συνέπεια ότι ο τελευταίος εκφεύγει της εντάξεως στην ευρεία έννοια του δημοσίου υπαλλήλου (εμμίσθου ή αμίσθου), διότι ο λειτουργός δεν παύει να είναι όργανο του Κράτους (ή άλλου ΝΠΔΔ) ή να ενεργεί αντί διοικητικού οργάνου, στην περίπτωση που πρόκειται για ιδιώτη (βλ. Α. Ι. Τάχος, Δημόσιο-Υπαλληλικό Δίκαιο, τρίτη έκδοση, σελ. 19, § 4). Όπως αναφέρεται χαρακτηριστικά στα Πρακτικά επί των συζητήσεων του Συντάγματος 1975, “... ο μεν δημόσιος υπάλληλος εκτελεί εντολάς,

ενώ ο ασκών δημόσιον λειτούργημα, είναι βεβαίως δημόσιος υπάλληλος, ο οποίος όμως έχει κάποιαν ανεξαρτησίαν ...” (βλ. Παν. Ζέπο, Ε΄ Αναθεωρητική Βουλή, Πρακτικά επί των συζητήσεων του Συντάγματος 1975, 507 Α. Ι. Τάχο, Δημόσιο-Υπαλληλικό Δίκαιο, τρίτη έκδοση, σελ. 21, § 5 και Δημ. Τσάτσο, Συνταγματικό Δίκαιο, τόμος Β΄, Β΄ έκδοση, 1993 σελ. 425).

Κατά συνέπεια, οι δημόσιοι λειτουργοί δεν συνιστούν εννοιολογικώς ιδιαίτερο γένος, διαφορετικό από εκείνο των δημοσίων υπαλλήλων, αλλά ειδική κατηγορία δημοσίων υπαλλήλων υπό την ευρεία έννοια του όρου [βλ. Α. Ι. Τάχο, Δημόσιοι Λειτουργοί & Υπάλληλοι, σελ. 109 (4)]. Την ερμηνεία, δε, αυτή έχει δεχθεί, εμμέσως, και η νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας. Συγκεκριμένα, με τις υπ’ αριθ. 3904/2000 και 4009/2000 αποφάσεις ΣτΕ έγινε δεκτό ότι, παρά το γεγονός ότι από την γραμματική διατύπωση του άρθρου 104 του Συντάγματος προκύπτει ότι ο καθιερούμενος κανόνας περί απαγορεύσεως κατοχής δευτέρας θέσεως καταλαμβάνει κατ’ αρχήν τους αναφερόμενους στην ίδια διάταξη δημοσίους “υπαλλήλους”, εντούτοις, θα πρέπει να τύχει εφαρμογής και επί των δημοσίων “λειτουργών”, όπως είναι οι καθηγητές των Α.Ε.Ι.

Ενόψει των προαναφερθέντων, η χρήση του όρου “μισθοδοτούμενοι υπάλληλοι” στην διάταξη του άρθρου 38 § 2 εδ. α΄ του ν. 3986/2011, δεν αντιδιαστέλλεται προς τον όρο “μισθοδοτούμενος λειτουργός”, ούτε η χρήση του όρου “μισθοδοτούμενο προσωπικό” συνιστά ανεπίτρεπτη διεύρυνση της εξουσιοδοτικής διατάξεως και θέσπιση, το πρώτο, δια κανονιστικής πράξεως (αντί τυπικού νόμου) των υποκειμένων του φόρου, παρά τα περί του αντιθέτου αβασίμως υποστηριζόμενα.

Κατόπιν των ανωτέρω, ο δεύτερος λόγος της ένδικης προσφυγής πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του ως αβάσιμος.

Κατά συνέπεια των προαναφερθέντων η υπό κρίση προσφυγή θα πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της ως νόμω και ουσία αβάσιμη.

Εν κατακλείδι δε πρέπει να ληφθεί υπ’ όψη από το σεβαστό Δικαστήριο Σας ότι, τυχόν ευδοκίμηση των χιλιάδων, όμοιων με την υπό κρίση, εκκρεμών προσφυγών θα ηδύνατο ενδεχομένως να ανατρέψει την λίαν ευάλωτη δημοσιονομική σταθερότητα του Ελληνικού Κράτους με τις εντεύθεν αυτονόητες δυσμενείς συνέπειες για την εν γένει οικονομική πορεία της χώρας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Και για όσους επιφυλασσόμεθα να προσθέσουμε προσηκόντως κατά τη συζήτηση της παρούσας

ΑΙΤΟΥΜΕΘΑ

Την απόρριψη της ένδικης προσφυγής στο σύνολό της και την καταδίκη του/της αντιδίκου στη δικαστική δαπάνη του Δημοσίου.

Τόπος, ημερομηνία

Ο Προϊστάμενος της Δημόσιας Οικονομικής Υπηρεσίας (Δ.Ο.Υ.)